

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / 1 - H. Fırat

Kapitalist-emperyalist sistemi her yol ve yöntemi kullanarak ayakta tutmaya çalışmak anlamında, evet, NATO bir "savunma" örgütüdür. Yani dünya halklarının

ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizme uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere ku-

rulmuş bir örgüttür. Bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda, o bir "savunma örgütü"dür!

s.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 13
02 Nisan 2022

Kızıl Bayrak

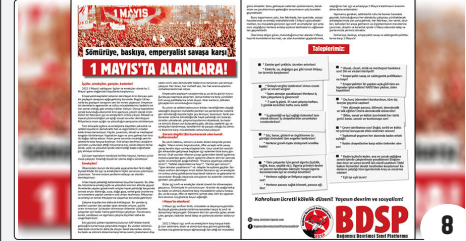
kizilbayrak67.net

Ukrayna'da emperyalist savaş ve NATO

Düzen muhalefetine restorasyon programı

Düzen muhalefetine tek adam rejimi-
ne karşı "güçlendirilmiş parlamenter
sistem" projesi-programı, kapitalist dü-
zeni restore etme programıdır.

BDSP'nin 1 Mayıs bildirisi

Sömürüye, baskıya, emperyalist savaş
ve saldırganlık politikalarına karşı 1
Mayıs'a!

Yoksulluğun panzehiri örgütlü mücadeledir

İşçi ve emekçilerin tek alternatifi "ge-
çinemiyoruz" öfkesini örgütlü şekilde
büyütmek, haklarını kazanmak için mü-
cadele etmektir.

Nebati kimin ekonomisini kurtardı?- Fikri Tomurcuk

s.4

Hıdır Demir'in anısına- Baki Duman

s.15

Ukrayna'da emperyalist savaş ve NATO

Bir tarafında ABD ve batılı emperyalist güçlerin, diğer tarafında ise Rus emperyalizminin yer aldığı Ukrayna savaşı müzakereler eşliğinde devam ediyor.

Bizzat ABD'nin çok yönlü müdahale ve kışkırtmaları ile Ukrayna krizinin savaşa dönüşmesinde ise NATO kritik bir konumda yer alıyor. Sadece krize neden olan "genişleme" ve Rusya'yı çevreleme politikası üzerinden değil. Bununla birlikte NATO Ukrayna krizinde daha en başından itibaren etkin bir faaliyet içerisinde. Neonazi artıklarının eğitilip donatılmasından Ukrayna'nın militarizasyonuna değin tüm adımların, ABD ve AB emperyalistleri tarafından NATO karargahlarında planlandığından kuşku duymamak gerekiyor.

Kuruluşundan bu yana NATO Batılı emperyalistler tarafından bir savunma örgütü olmaktan çok açık bir emperyalist saldırı, savaş ve iç savaş örgütü olarak kullanılıyor. Siyasal gelişmelerin, dünya olaylarının ve tarihsel dönemin gerekleri üzerinden NATO'nun misyonları da farklı görünümlemler olarak devam ediyor.

EMPERYALİST DÜNYADA YENİ DÖNEM VE NATO

NATO daha kuruluş aşamasında, Sov-

yetler Birliği'ni kuşatma, sosyalist gelişmenin önünü alma, toplumsal mücadeleleri ezme hedefiyle hareket ederken, kendisini emperyalist kampın "savunulması" misyonu üzerinden gerekçelendiriliyordu. Bu bağlamda salt "Sovyet tehdidi" değil, emperyalist ülkelerde gelişen toplumsal mücadelelere müdahale de NATO'nun sorumluluk alanında idi. Tarihi boyunca birçok ülkede toplumsal mücadelelerin bastırılması için gerçekleştiren provokasyonlarda, faşist darbelerde, bir dizi kirli-kanlı icraata NATO'nun izini görmek mümkündür. Bunun Türkiye'deki en bilinen örneği, bizzat Amerikan emperyalizmi tarafından NATO'nun karanlık odalarında planlanan ve hayata geçirilen askeri faşist darbeler olmuştur.

"Türkiye'de on yıl arayla gündeme gelen her iki faşist askeri darbe de, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, CIA-NATO ikilisinin Kontr-gerilla eliyle uyguladığı icraatın ürünü olmuşlardır. Son elli yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirli savaşta, CIA-NATO güdümlü Kontr-gerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamışlardır. 12 Eylül askeri faşist darbesi kuşkusuz birinci elden bir Amerikan ürünü olmuştur. Fakat ilkin, başından iti-

baren ve halen, NATO demenin büyük ölçüde ABD demek olduğunu unutmamak gerekir. İkinci olarak, bu organik bağdan öteye, 12 Eylül askeri faşist darbesi aynı zamanda dolaysız olarak NATO'nun da bir ürünüdür." (NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü- 1 / H. Fırat, Kızıl Bayrak, Sayı:14, 13 Nisan 2007)

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte ise yeni bir dönemin kapıları aralandı. Bu gelişmenin emperyalist dünyadaki ilişkilere etki etmesi kaçınılmazdı. Elbette en başta emperyalistler arası hegemonya mücadeleleri bakımından. Zira, düne kadar sosyalizm tehlikesi karşısında ABD egemenliğini koşulsuz tanıyan, bu çatı altında birlikte hareket etmek zorunda kalan emperyalist güçlerin önündeki bir büyük engel ortadan kalkmıştı. Bu yeni durum ve ortaya çıkan yeni dengeler kaçınılmaz olarak emperyalistler arasındaki nüfuz ve egemenlik alanları mücadelesinin önünü açtı. Öte yandan, Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve bu zeminde oluşan boşluğun tesisi, Rusya ve Doğu Bloku ülkeleri üzerinde egemenlik mücadelelerinin kızışmasının da önünü açtı. Rusya kapitalizminin ve gerici Rus devletinin henüz kendisini toparlamadan kuşatılıp mevcut konumuna razı edilmesi

için atılacak askeri ve siyasal adımlar ise sürecin bir diğer önemli alanını oluştuyordu. Dahası, Sovyetler Birliği'nin yıkılışı bir bütün olarak emperyalist sistemde "kartların yeniden karılması"nın koşullarını olgunlaştırmıştı.

Bu durum, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler açısından NATO'nun misyonlarının "güncellenmesi" ihtiyacını gündeme getirdi. Bu güncellenmenin ne anlama geldiğini, 1999 yılında Washington'da, 2006 yılında ise Riga'da gerçekleştirilen NATO zirvelerine dair yapılan şu değerlendirme açıkça ortaya koyuyor:

"Dünya olayları çerçevesinde önemli bir başka gelişme, yılın sonuna doğru gerçekleşen NATO toplantısında, bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünün yeni misyonuna ilişkin olarak benimsenen yeni resmi stratejidir. Bilindiği gibi, hükümet ve devlet başkanlarının katılımıyla gerçekleşen Riga Zirvesi'nde (Kasım 2006), NATO resmen dünya polisi ilan edildi. Dünyanın her yeri, her bölgesi ve ülkesi NATO için artık bir dolaysız taraf olma ve müdahale alanıdır. Benimsenen 'yeni konsept' çerçevesinde, bundan böyle bu saldırgan emperyalist ittifak, emperyalist çıkarlarının ya da hesaplarının gerektirdiği her durumda, şu veya

bu bölgeye ya da ülkeye müdahale etme hakkını kendinde bulabilecektir...

"NATO'nun dünya polisi misyonunu üstlenmesinde gerçekte bir yenilik yok, zira bu daha kuruluşunun 50. yılında (1999) yapılan Washington Zirvesi'nde ilan edilmişti. Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı yürütülen emperyalist yıkım savaşı da bunun ilk önemli uygulaması olmuştu. Böylece NATO herhangi bir iç soruna dolaysız olarak müdahale edebileceğini, bu çerçevede gerekirse savaşa da girişebileceğini ve işgal gücü olarak hareket edebileceğini göstermiş oluyordu..." (Yeni bir yılın başında dünya, Ortadoğu ve Türkiye, Ekim, Sayı: 246, Şubat 2007 / Parti Değerlendirmeleri 3, Eksen Yayınları, s.27-30)

UKRAYNA SAVAŞI VE NATO

Ukrayna krizini derinleştirmek için elinden geleni yapan NATO, savaşın dördüncü haftasında "Liderler Zirvesi" adı altında bir toplantı gerçekleştirdi. NATO tarafından "NATO tarihinin en önemli görüşmelerinden biri" olarak tanımlanan zirvede, "Bir neslin gördüğü en büyük güvenlik krizi" vurgusu öne çıkarılarak, NATO bileşenlerinin daha güçlü bir temelde birleştiği mesajları verildi. Zirvenin asıl sonucu ise, Ukrayna savaşını daha da derinleştirmeye dönük NATO'nun doğu kanadındaki askeri yığının artırılması, Ukrayna'ya destek adı altında silah sevkiyatının aralıksız devam ettirilmesi vb. kararlar oldu.

Zirvede kapalı kapılar ardında daha ne gibi kirli-kanlı planlar yapıldı bilinmiyor, bunları gelişmelerin seyri ortaya koyacak. Lakin, Ukrayna'yı yıkıma sürükleyen savaş bir kez daha göstermiştir ki NATO, Ukrayna'da yukarıda altı çizildiği gibi "dünya polisi" misyonu ile hareket etmektedir. Savaşa resmi olarak dahil olmak dışında her türlü yol ve yöntemi

kullanmaktadır. Kendisini bundan şimdi-lik alıkoyan ise, sistemi pençesine alan çok yönlü bunalımlar, buna bağlı olarak emperyalist güçler arasında keskinleşen çelişkiler ve yeni denge unsurlarıdır. Özellikle AB üyesi emperyalist güçlerin farklı çıkar, eğilim ve politikaları, Çin vb. odakların Rusya ile çok yönlü ilişkiler de, NATO'yu şimdilik dizginleyen temel etmenler olarak öne çıkmaktadır.

EMPERYALİZM VE KIRLI SAVAŞ AYGITI OLARAK NATO

Tüm bu gerçeklerden hareketle, emperyalizme karşı verilecek mücadelelerde NATO'nun konumunu yerli yerine oturtmak büyük bir önem taşımaktadır. Zira emperyalist savaş aygıtı NATO, Ukrayna örneğinde olduğu gibi, sistemin bunalımı derinleştikçe kızışan emperyalist hegemonya mücadelesi üzerinden, farklı coğrafyalardaki işçi sınıfı ve emek-

çilerin yaşamında büyük yıkımlara neden olan savaşların temel aktörü olarak karşımıza çıkmaya devam edecektir. İkincisi, gelecek toplumsal mücadelelerin ezilmesi için dün olduğu gibi bugün de kirli ve kanlı misyonunu yerine getirmekten geri durmayacaktır. Bunun kendisi NATO üyesi olan Türkiye'deki ilerici-devrimci güçler ve emekçiler tarafından önemle dikkate alınması gereken bir olgudur:

"Batılı emperyalist ittifakın yeni NATO konsepti, bu emperyalist savaş makinesinin artık yalnızca emperyalistler arası rekabet ya da emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinde değil, yanısıra da sosyal mücadelelerin önünü almada da kullanılacağını açıklıkla göstermektedir. Bu nedenle NATO sorunu, güncel devrimci siyasal mücadeleyi olduğu kadar devrimin gelecekteki akıbetini de en dolaysız bir biçimde ilgilendirmektedir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi ve üssü olduğu

da düşünülürse, bunun biz Türkiyeli devrimciler için apayrı bir anlamı ve önemi vardır. NATO sorunu dolaysız bir biçimde Türkiye devriminin stratejik bir sorundur. Bu olgu, işçi ve emekçilerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmeye yönelik gündelik politik çalışmada, bu emperyalist savaş aygıtına ilişkin gerçeklerin de sistemli biçimde kitlelere taşınmasının özel önemini göstermektedir. NATO'nun icraatları düzenli biçimde teşhir edilmeli, sosyal mücadeleler ve geleceğin devrimleri karşısında nasıl bir rol oynayacağı döne döne ortaya konulmalı, sıradan emekçinin bilincinde bu konuda devrimci bir açıklık yaratılmalıdır." (TKİP IV. Kongre Bildirgesi, Ekim 2012)

Rusya-Ukrayna müzakereleri İstanbul'da devam etti

Üç haftalık aradan sonra Rusya ve Ukrayna temsilcileri dün İstanbul'da tekrar müzakere için toplandılar. İkinci güne de sarkacağı öngörülen görüşme ilk günden sona erdi.

Görüşmelerden önce Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski, "Güvenlik garantisi ve tarafsızlık" ve Ukrayna'nın "atom silahlarından arındırılmış" ülke statüsü konularının ele alınacağını duyurdu.

Ukrayna, çoğunlukla Batılı devletlerden bağlayıcı güvenlik garantileri istiyor. Ukraynalı müzakereci David Arachamia, görüşmelerden sonra yaptığı açıklamada, "Garantör devletlerinden NATO'nun 5. Maddesine uygun güvenlik garantileri için uluslararası bir mekanizma istiyoruz" dedi. Ukrayna için olası garantör ülkeler olarak ABD, Çin, Fransa, İngiltere,

Türkiye, Almanya, Polonya, Kanada ve İsrail'in isimleri geçiyor. Çin ve İsrail dışında tüm ülkeler NATO üyesidir.

Arachamia, yaptığı açıklamanın devamında, bu tür güvenlik garantileri ile Ukrayna, tarafsız ve nükleer silahlı bir devlet haline gelebilir ve NATO üyeliği hedefinden vazgeçebilir. Arachamia,

"Güvenlik garantileri işe yararsa Ukrayna tarafsız statüsünü kabul eder" dedi.

Alman basınından yansıyan bilgilere göre, dün Fas'ta bulunan ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken İstanbul'daki müzakereyle ilgili, herhangi bir gelişme kaydedilmediğini açıkladı.

Rusya Savunma Bakanı Alexander

Fomin ise, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, Kiev ve Chernihiv bölgesinde, yani Ukrayna'nın kuzey cephesinde, askeri hareketleri azaltacaklarını, böylece iyi niyetlerini göstererek daha verimli anlaşmalara zemin hazırlama niyetinde olduklarını beyan etti.

Rus Haber Ajansı (RIA)-Novosti'nin yayımladığı haberde, Ukrayna'daki gerilimi düşürmek için Rus heyeti tarafından iki önemli adımın atıldığı bildirildi.

Ayrıca müzakereye katılan Rus temsilcilerin Putin ve Zelenski'nin olası görüşme ihtimaline dikkat çektiler.

Konuyla ilgili İngiliz gazetesi Financial Times, müzakereye katılan dört temsilciye dayandığı haberinde, Rusya Devlet Bakanı Putin'in bundan sonra bütün Ukrayna'yı Nazilerden arındırma düşüncesinden uzaklaştığını yazdı.

Erdoğan'ın Nebati'si kimin ekonomisini kurtardı?

Fikri Tomurcuk

Tayyip Erdoğan'ın Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati, son günlerde kâh yurtdışında, kâh yurt içinde farklı şehirlerde sık sık toplantılar yapıp konuşuyor. Bu konuşmalarında sık sık birbiriyle çelişen laflar da ediyor. Nebati son olarak "Türkiye ekonomisini kurtardık, elhamdülillah" demiş.

Bu nasıl kurtarmaksa! Bu sözlerin daha birkaç gün öncesinde Hazine, yurtdışından 2 milyar dolar borç bulabilmek için ABD piyasalarının dört katı faiz ödemeyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve yine birkaç gün önce, Fransa'da uluslararası fon yöneticilerine utanç verici bir teslimiyetle, Türkiye'ye döviz getirmeleri halinde onların işine gelmeyen bürokratları da, kuralları da, kanunları da değiştirme teminatı vermişti. Buna rağmen Türkiye, tarihinin en yüksek tefeci faiziyle borçlanabildi.

Nebati, "Faiz ve kur odağında, sığ bir alanın içerisinde sıkışan Türkiye ekonomisini kurtardık" diyor. Bu laflar tam bir göz boyama ve yalan. Ekonominin ne faiz, ne de kur belasından kurtulması söz konusu.

Kur sorunu bütün yakıcılığıyla orada duruyor ve yoldan çıkan enflasyon ile geniş halk kitlelerini yoksullaştırmaya devam ediyor. Nebati, sözleriyle kurlarda düşüş varmış gibi bir hava yaratmaya çalışıyor. Ama şu anda yıllık kur artışı yüzde 90'ın üzerinde. Türkiye tarihinde gördüğü en yüksek devalüasyonlardan birini yaşıyor. Türk Lirası dünyada en fazla değer kaybeden birkaç para biriminden birisi. AKP şefi Erdoğan'ın hemen hemen her gün piyasaları altüst eden bir konuşma yaparak ortalığı yangın yerine çevirdiği Aralık ayı öncesinde dolar kuru 10 TL dolayındaydı. Bu haliyle son dört ayın devalüasyon oranı bile yüzde 40 gibi yüksek bir düzeyde.

Üstelik bu, tıpkı damat bakan Berat Albayrak döneminde 128 milyar dolar döviz rezervinin buharlaştırıldığı süreçte olduğu gibi, Merkez Bankası'nın gizli kapaklı döviz müdahaleleriyle ancak sağlanabiliyor. Kur korumalı mevduat uygulamasına geçen tüm döviz mevduatları Merkez Bankası hesabına geçmiş oldu. Buna ilaveten ihracatçı şirketlere, ihracat bedellerinin dörtte birini Merkez Bankası'na satma zorunluluğu getirildi. Bu iki kaynağa rağmen Merkez Bankası'nın

Kur sorunu bütün yakıcılığıyla orada duruyor ve yoldan çıkan enflasyon ile geniş halk kitlelerini yoksullaştırmaya devam ediyor. Nebati, sözleriyle kurlarda düşüş varmış gibi bir hava yaratmaya çalışıyor. Ama şu anda yıllık kur artışı yüzde 90'ın üzerinde. Türkiye tarihinde gördüğü en yüksek devalüasyonlardan birini yaşıyor. Türk Lirası dünyada en fazla değer kaybeden birkaç para biriminden birisi.

emanet dövizler hariç ekside olan net döviz rezervinde bir değişiklik yok, hatta kötüye gidiş var. Demek ki Merkez Bankası, kurları frenleyebilmek için hala arka kapıdan yüklü miktarda döviz satmak zorunda kalıyor.

Bu yüzden önce sadece bireysel döviz mevduatları için uygulamaya giren kur korumalı mevduat sistemine kısa sürede şirketler de dahil edildi. Bu da yetmeyince yurtdışındaki gurbetçiler sisteme dahil edildi. Döviz rezervlerindeki ağır hasarı onarmaya bu kadarı da yetmeyince iş, sistemi yabancılara da açmak noktasına kadar vardı.

Bunun bir nedeni de, Erdoğan yönetiminin "kur artışı sayesinde ihracatın ve turizm gelirlerinin artacağı ve cari açığın kapanacağı" hayalinin boş çıkması. Cari açık gibi yapısal bir sorunun sadece kurları yükselterek çözülemeyeceği, son ödemeler dengesi rakamlarıyla ortaya çıktı. Ukrayna'daki savaş, hem dünyada petrol ve doğalgaz fiyatlarını artırarak, hem de turizmden beklentileri tehlikeye atarak manzarayı iyice bozdu.

Bunlar, bırakın cari açığın kapanmasını daha da açılmasına yol açacak gelişmeler. Cari açığa ilaveten Türkiye'nin bu

yıl ödemesi gereken dış borç miktarı 170 milyar dolar. Döviz rezervleri eksiye, kredi derecesi de çöp düzeyine düşmüş bir Türkiye'nin bu kadar dış borcu çevirmesi ve artan cari açığı finanse edebilmesinin maliyeti çok yüksek olacak.

Bu yüzden Hazine, son dış borçlanmasında ABD'deki piyasa faizinin 4 katı bir maiyetle para bulabildi. İçeride sözüm ona düşük faiz bayraktarlığı yapan Erdoğan yönetimi, uluslararası sermayeye şu an dünyadaki en yüksek faiz oranlarından birini sunarak borç alıyor.

Aslında durum yurt içinde de farklı değil. Kur korumalı mevduat sistemine girenlerin ilk vade dönüşleri şu sıralarda gerçekleşiyor. Sistemin başladığı günlere göre kurlardaki üç aylık artış yüzde 27'yi geçti. Bu yüzden bu mevduatlara üç ay için yüzde 27 faiz ödenecek. Üstelik bu faiz gelirinden hiçbir vergi de alınmayacak.

Üç ay için yüzde 27 faiz, yıllık olarak yüzde 160 faize denk geliyor. Sözde faizleri düşürdüğü iddiasıyla ortada dolağan Erdoğan yönetiminin gerçek faizi şu anda yüzde 160 düzeyinde ve bu Türkiye tarihinde nadir görülen yükseklikte bir orandır.

Sonuç olarak Nebati'nin "Faiz ve kur odağında, sığ bir alanın içerisinde sıkışan Türkiye ekonomisini kurtardık" sözlerinin kur ayağı da faiz ayağı da kocaman bir yalandan ibaret.

Bu yalanın arkasına gizlenen bir gerçek var: Erdoğan iktidarının ekonomide attığı bu adımlarla kurtardığı ülke ekonomisi değil sermaye sınıfı, sermayenin kârlarıdır. Erdoğan yönetiminin büyük buluş ve başarı olarak sunmaya çalıştığı kur korumalı mevduat sistemi, ekonominin hiçbir sorununa çözüm getirmezken, her kanaldan sermayeye hizmet ediyor.

Kur korumalı mevduat sisteminin birinci kazananı, bankalardaki mevduatın büyük bölümüne sahip olan bir avuç büyük sermayedar ve büyük şirketler. Erdoğan, görünüşte düşük faiz çığırıklığı yaparken gerçekte rantıye sınıfına tarihte görülmemiş yüksek bir faiz veriyor. Bu yetmiyormuş gibi, bu yüksek faiz gelirinden beş kuruş vergi dahi almıyor.

Bu sistemin ikinci kazananı bankalar. Bu sistem sayesinde bankalar, kur korumalı mevduata katılan döviz mevduatından kaynaklanan kur riskinden kurtulmuş oldular. Bankalar topladıkları döviz mevduatını da Türk Lirası olarak kredi

verdikleri için, kurlardaki artış bankalar için kur riski yaratıyordu. Kur korumalı mevduat sisteminde Hazine ve Merkez Bankası, bankaların üstündeki bu riski kendi üstüne alıyor.

Nitekim kur korumalı mevduat sistemine girenlerden üç aylık vadesini tamamlayanlara verilen yüzde 27'lik faizin sadece yüzde 4.25'lik kısmını bankalar ödeyecek. Kalan yüzde 22.75'lik bölümü Hazine ödeyecek. Hazine ve Merkez Bankası için daha sistemin ilk üç ayında 130-140 milyar lirayı bulan bir fatura ortaya çıkmış durumda. Kur artışının aynı hızla devam etmesi halinde, yıl sonunda fatura 500-600 milyar lirayı bulacak. Bütçe açığına hesaplarda olmayan böylesine dev bir faturanın daha eklenmesi, ekonomi için tam bir çöküş anlamına gelir.

Hazine ve Merkez Bankası, şirketlere ve yüksek mevduat sahiplerine olağanüstü yüksek faiz imkanı sunarak milyarlarca lira aktarırken, bankaların kur riskini hafifleterek onların kârını da artırıyorlar. Nitekim bunun sonuçlarını banka kârlarındaki artışta gördük.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu'nun (BDDK) açıkladığı bankacılık sisteminin Şubat ayı bilançolarına göre, bankalar yılın ilk iki ayında kâr patlaması yaşadılar. Bankacılık sektörünün iki aylık vergi öncesi kârı, geçen yıla göre yüzde 362 artarak, 10.99 milyar liradan 50.8 milyar liraya fırladı. Yabancı bankaların kârı yüzde 229, yerli özel bankaların kârı yüzde 374, kamu bankalarının kârı ise yüzde 622 arttı.

Erdoğan iktidarının düşük Merkez Bankası faizi de aynı şekilde bankalara ve sermaye sınıfının kârlarını artırmaya hizmet ediyor. Merkez Bankası bankalara verdiği borç için aldığı faizi yüzde 14'e kadar düşürdü. Yüzde 14'lük faizi bir tek Merkez Bankası'nın bankalara verdiği parada görüyoruz. Bunun dışında her alanda faizler çok daha yukarıda ve üstelik Merkez Bankası faizini düşürürken diğer alanlarda faizler düşmek bir yana yükselmişti. Örneğin Merkez Bankası, bankalara yüzde 14 faizle para pompalarken, Hazine çıkardığı tahvillerle bankalardan yüzde 27.5 faizle borçlanıyor. Bu durumda bankalar, Merkez Bankası'ndan yüzde

14 faizle aldıkları borç parayı, taş atıp kolları yorulmadan, hiçbir risk almadan doğrudan Hazine'ye borç verdiklerinde ödediklerinin iki katı faiz geliri elde ediyorlar. Bunun sonucu da banka kârlarında patlama şeklinde karşımıza çıkıyor.

Erdoğan'ın faiz sisteminin bir diğer kazananı da sermaye sınıfı oluyor. Çünkü Merkez Bankası, enflasyonun çok çok altında bir faizle bankalara para pompalayarak, şirketlerin de bankalardan enflasyonun altında bir faizle kredi almalarına imkân yaratıyor. Sermaye sınıfının buna yüksek işsizlik oranını da istismar ederek düşük ücret politikasını eklemesiyle, sonuç vahşi bir sömürü düzeni ve patlayan şirket kârları oluyor.

Hisse senetleri borsada işlem gören şirketlerin açıklanan kârları, bunun somut birer göstergesi olarak karşımızda duruyor. Örneğin 2021 yılında Kardemir'in kârı 62.5 kat, Anadolu Isuzu Otomotiv'in kârı 14.5 kat, Bossa'nın kârı 7.8 kat, Uşak Seramik'in kârı 7.4 kat, Çimsa ve Kordsa'nın kârı 4.7 kat, Ditaş Doğan Yedek Parça'nın kârı 4.3 kat, Petkim'in kârı 4.1 kat, Ereğli Demir Çelik'in kârı 3.6 kat, Döktaş Dökümcülük'ün kârı 3.1 kat, Karsu Tekstil'in kârı 2.6 kat, Şişe Cam'ın

kârı 2.26 kat, Çemaş Döküm'ün kârı 2.1 kat arttı.

Erdoğan iktidarının bu politikaları sermayeye kâr olarak akarken, emekçilere ise kayıp olarak yansıyor. Bunun en net ifadesini de mili gelir hesaplarında görüyoruz. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) verilerine göre, son iki yılda emeğin gayri safi yurtiçi hasıladan aldığı pay hızla küçüldü.

2021 yılında TÜİK'in hesabına göre, ekonomi yüzde 11 gibi potansiyelinin iki katı hızla büyürken emeğin gelirden aldığı pay yüzde 29.40'tan yüzde 27.04'e indi. 2019'de emeğin payının yüzde 31.37 olduğunu dikkate alırsak, iki yılda emeğin kaybı 4.33 puanı buldu. Yani 2019'da emek ürettiği pastadan 8 dilim pay alıyorsa, 2021'de bu 8 dilimin bir diliminden daha büyük bir parçayı sermaye emekten alıp kendi kârlarına ekledi.

Ekonominin can damarı imalat sanayiinde emeğin kaybı genel ortalamanın üstüne çıkıyor. İmalat sanayiinde emeğin yarattığı katma değerden aldığı pay 2021'de 5.16 puanlık bir kayıpla yüzde 33.73'ten yüzde 28.57'ye düştü. 2019'da imalat sanayiinde emeğin payının yüzde 36.76 olduğunu dikkate alırsak, iki yıllık

kayıp 8.19 puan gibi fahiş bir düzeye ulaşıyor.

Bu veriler, Covid-19 salgın koşullarında 2020 yılında Erdoğan iktidarının izlediği politikalarla güç bulan vahşi sömürü koşullarının, kısıtlamaların kalktığı 2021 yılında da derinleşerek sürdüğünü gösteriyor.

Erdoğan iktidarının ekonominin ağırlaşan koşulları karşısında aldığı her karar, tercih ettiği her politika, sermayenin kârlarını şişirirken, vahşi sömürü sistemini emekçiler açısından daha da ağırlaştırıyor.

Erdoğan iktidarının izlediği düşük Merkez Bankası faizi ve kur korumalı mevduat sistemi de sermayenin kârlarını şişirirken, tüm riski ve faturayı ilk aşamada Hazine ve Merkez Bankası'na aktarıyor. Bu fatura sonrasında yüksek enflasyon ve türlü çeşitli vergiler yoluyla emekçi halka yıkılıyor. Ülke ekonomisi iyice batağa saplanırken fatura da tsunamiye dönen yüksek enflasyon, düşük ücretler, artan işsizlik, ağırlaşan çalışma koşulları, yaygınlaşan ve derinleşen yoksulluk, artan sefalet ve açlık, bunlara eşlik eden baskılar ve sindirme politikalarıyla emekçi halka çıkartılıyor.

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (Türk-İş) araştırmasına göre Mart ayı açlık sınırı 4.928,08 TL iken, yoksulluk sınırı 16.052 TL olarak hesaplandı.

Açlık sınırının 2022 yılı asgari ücretinin 675 TL üzerinde olduğu belirtilen araştırma sonucu açıklamasında "Mutlak enflasyonundaki artış aylık %8,24, son on iki aylık %76,39!" denildi.

Açlık sınırına dair açıklamada şunlar ifade edildi:

Türk-İş açlık sınırını açıkladı

"TCMB verilerine göre 18 Şubat itibarıyla kredi kartıyla yapılan harcamalar 46,4 milyar TL'yle rekor kırdı. Yemek alışverişleri 2,5 milyar TL'ye yükselirken market alışverişleri de 8,9 milyar TL'yle en yüksek seviyesine yükseldi. Eurostat'a göre 2020'de "iki günde bir etli yemek, tavuk veya balık yemeye gücü

yetmeyenler" sıralamasında Türkiye %37,3 ile Avrupa'da ilk sırada, Avrupa ortalama ise %8,6. Ayrıca Türkiye'de sosyal yardım alanların sayısı Cumhurbaşkanlığı 2022 Yıllık Programı'na göre bir yılda ikiye katlandı"

Araştırmanın sonuçları şöyle özetlendi:

"Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 4.928,08 TL'ye,

Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı (yoksulluk sınırı) 16.052 TL'ye,

Bekâr bir çalışanın 'yaşama maliyeti' ise aylık 6.473,98 TL'ye yükseldi."

Düzen muhalefетinin restorasyon programı

20 yıllık AKP iktidarı Türkiye'nin emekçileri üzerine bir karanlık olarak çökmüş durumda. Özellikle son yıllarda bunun böyle olduğu toplumun çoğunluğunda genel kabul görüyor. Zira baskı ve zorbalığın, faşist devlet terörünün, yasa-hukuk tanımazlığın, mafyalaşma, çeteleşme ve hırsızlığın, yağma ve talanın, yoksulluk ve açlığın, her türlü ahlak-sızlığın sınır tanımaz boyutlara ulaştığı bir Türkiye gerçeğiyle yüz yüzeyiz. Tüm bunlar elbette Erdoğan-Bahçeli öncesi Türkiye'de de vardı. Ama işler bugünkü ölçüsüzlüğe ve isyan ettirici bir keyfiliğe varmamıştı. Bu tablo, Erdoğan iktidarına karşı büyük bir nefrete ve ondan kurtulma arayışına yol açıyor.

Dolayısıyla her siyasal akım ve parti, bu arayışı kendi konum ve kimliği üzerinde kucaklamak istiyor. Bunların başında da, "iktidara karşı iş birliği kararlılığı"nı duyurup, kurdukları masayı da Türkiye'nin geleceğinin fotoğrafı olarak sunan altılı düzen partileri geliyor. İktidarın eriyen seçmen desteğinin verdiği güvenle hareket ediyor, AKP'yi sandığa gömüp iktidara gelme heyecan ve aceleciliğiyle davranıyorlar. "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" hedefiyle yola çıktıklarını ve "tarihi mutabakata vardık"larını söylüyor, emekçilere "aydınlık bir Türkiye" sunacaklarını iddia ediyorlar. Yanı sıra vatandaşları "insan onuruna yaraşır bir yaşam ve refah standartına kavuşturmak", "ayrıştırma ve kutuplaştırma politikalarına son vermek", "derin sorunlarımıza çözüm bulmak" vaatlerinde bulunuyorlar. Son toplantı da bu çerçevede çok sayıda vaade tanıklık etti.

"TÜRKİYE'Yİ KARANLIK GÜNLERDEN ÇIKARTMA"

Altılı düzen muhalefeti partisinin genel başkanları, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun davetiyle ilk olarak 12 Şubat'ta bir araya gelmişlerdi. Görüşmede "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem Mutabakat Metni"ne son biçimi verilmişti. Altılının genel başkanları, DEVA Partisi Genel Başkanı Ali Babacan'ın ev sahipliğinde ikinci kez bir araya geldiler. Toplantının ardından, "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem'e geçiş sürecinin yol haritası kapsamında bir çalışma grubu oluşturduklarını, birlikteliklerini "bozma-yı amaçlayan seçim kanunu teklifi" üze-

rinde görüş alışverişinde bulunduklarını ve milli iradeyi parlamentoya yansıtmak üzere ve seçim güvenliğini sağlamak amacıyla bir çalışma grubu daha oluşturduklarını açıkladılar.

"Toplumu en geniş yelpazede temsil eden" altı siyasi parti olarak, "Geçtiğimiz ay içinde yaşanan siyasi gelişmelerin yanı sıra ülkemizin içinde bulunduğu derin ekonomik krizi de değerlendirdik"lerini bildirdiler.

Yanı sıra "derin bir uluslararası krize yol açan Rusya-Ukrayna savaşını da ele aldık"larını duyurdular. "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemiyle beraber uygulamaya konulan akıldan, bilimden ... kopuk keyfi politikalar, ağır bir hayat pahalılığına, işsizliğe ve yoksulluğa yol açmış, ekonomik kırılanlıklar ciddi biçimde artmıştır" "derin" tespitinde bulundular.

"Türkiye'yi karanlık günlerden çıkartma kararlılığı içerisinde" olduklarını duyuranlar, umutlarının ve geleceğe olan inançlarının, "Türkiye'nin sorunlarından çok daha büyük" olduğunu iddia ettiler. Hedeflerini ise "istisare ile derin sorunlarımıza son vermek ve her bir vatandaşımızı insan onuruna yaraşır bir yaşam ve refah standardına kavuşturmak, iktidarın ayrıştırma ve kutuplaştırma politikalarının tam tersine, birlik ve uzlaş"ı olarak tanımladılar.

SERMAYE DÜZENİNİ RESTORE ETME PROGRAMI

Hemen hepsi aynı "ailenin" üyeleri ve düzenin kurtarıcıları olan altılı, "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem'i sorunlardan kurtulmanın yolu, eşitliklere, demokrasiye, hak ve özgürlüklere kavuşmanın adresi olarak sunuyor. Bir araya gelebilecekleri "hayal edilemeyecek" olanların üzerinde uzlaştıkları zemin ise bunun güvencesi kabul ediliyor. Düne kadar mevcut iktidarın temel kadroları olarak önemli sorumluluklar üstlenip, onun kirli ve kanlı icraatlarına suç ortaklığı yapanlar ile CHP'yi bir araya getiren olgu, düzenin bekası ve Erdoğan karşıtlığıdır. CHP bir tarafa bırakılırsa hepsi de zaten aynı "ailenin" fertleridir. CHP ise bütün kritik konularda AKP iktidarının koltuk değnekliğini yapmaktadır.

"Türkiye'yi karanlıktan aydınlığa çıkaracak", ülkeye "demokrasi ve özgürlük getirecek" altılının şeflerinden biri olan Akşener, içişleri bakanlığı koltuğunda otururken, cinayetlere ve binbir türlü kirli işlere imza atan Ağar'la kucak kucağa idi. Failli meçhuller döneminin mimarlarından. Zamanın "Asena"sı, şimdilerde düzenin restorasyonuna soyunmuş kuzu postunda bir kurttur.

Öteki demokrasi şampiyonu ise, Kı-

laçdaroğlu'nun "kukla başbakan" dediği Davutoğlu'dur. Tek adam rejiminin başbakanlığını da yapan bu şahsiyet, İŞİD'li katiller sürüsünü "öfkeli gençler" deyip masum göstermişti. 6-8 Ekim protestolarında katlettikleri onlarca HDP'linin sorumlusu olarak da Demirtaş'a işaret etmişti. Bir dizi katliam da onun başkanlığı döneminde gerçekleşmişti.

Babacan ise bütün özelleştirmelerin mimarıydı, Erdoğan'ın en önemli kadrosu ve suç ortağıydı.

Madımak katillerinin militan avukatı, dinci gericiliğin temsilcilerinden biri olan Karamollaoğlu ise Madımak'a bir katliam değil bir kaza diyenlerdendi.

Kılıçdaroğlu ise geleceğini bunlar arasında gören bir "sosyal demokrat"!

Kürt düşmanlığında bileştikleri için HDP ile yan yana gelmemeye özel dikkat gösteren bu altılı, "kutuplaştırma politikalarının tam tersine, birlik ve uzlaş"ı konusunda da ikiyüzlülük timsalidirler. Fakat seçimin kaderini belirleyecek olan Kürt oyları söz konusu olduğunda "kardeşlik ve özgürlük" sahtekarlığını da elde bırakmamaktadırlar. Hepsinin ortak özelliği, kapitalist Türkiye düzenine bekçilik yapmaktır. Çoğunu AKP ve MHP artıklarının oluşturduğu, emekçilerin üzerine bir karabasan gibi çöken bugünkü rejimin suç ortakları olan sağ-gerici bir çizginin

temsilcileri ile “sol sosyal demokrat” olduğunu iddia edenlerin bu kadar rahat bir araya getiren budur.

DÜZENİN BEKÇİLERİ VE DEVRİM PROGRAMI

Çürümüş kapitalist Türkiye düzeninin ve onun sınıf egemenliği olan devletin uşaklığını yapan bu partilerin tümü de temel demokratik hak ve özgürlüklerin düşmanıdır. Ulusal, cinsel ve mezhepsel ezilmişliğin savunucularıdır. Hepsisi de işçi ve emekçileri hedef alan iktisadi-sosyal saldırılar, bu saldırılar karşısında emekçilerden gelen direnci ezmek söz konusu olduğunda, iktidar partisiyle aynı saflardadırlar. Onların itirazı, Erdoğan’ın keyfi sultasına ve Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemiyle uygulamaya konulan “keyfi politikalar”adır. Onları bir araya getiren, “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”nin neden olduğunu iddia ettikleri “ağır hayat pahalılığına, işsizliğe ve yoksulluğa” karşı işçi ve emekçilerin ayağa kalkmasından duydukları korkudur. Dolayısıyla altılı düzen muhalefeti, AKP karşıtlığı üzerinden emekçilerin talep ve özlennlerini istismar etmekte ve sahte hayaller yaymaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerin öfkesinin düzene yönelmesini engellemek ve Erdoğan rejiminin yarattığı enkazı restore etmek, temel misyonlarıdır.

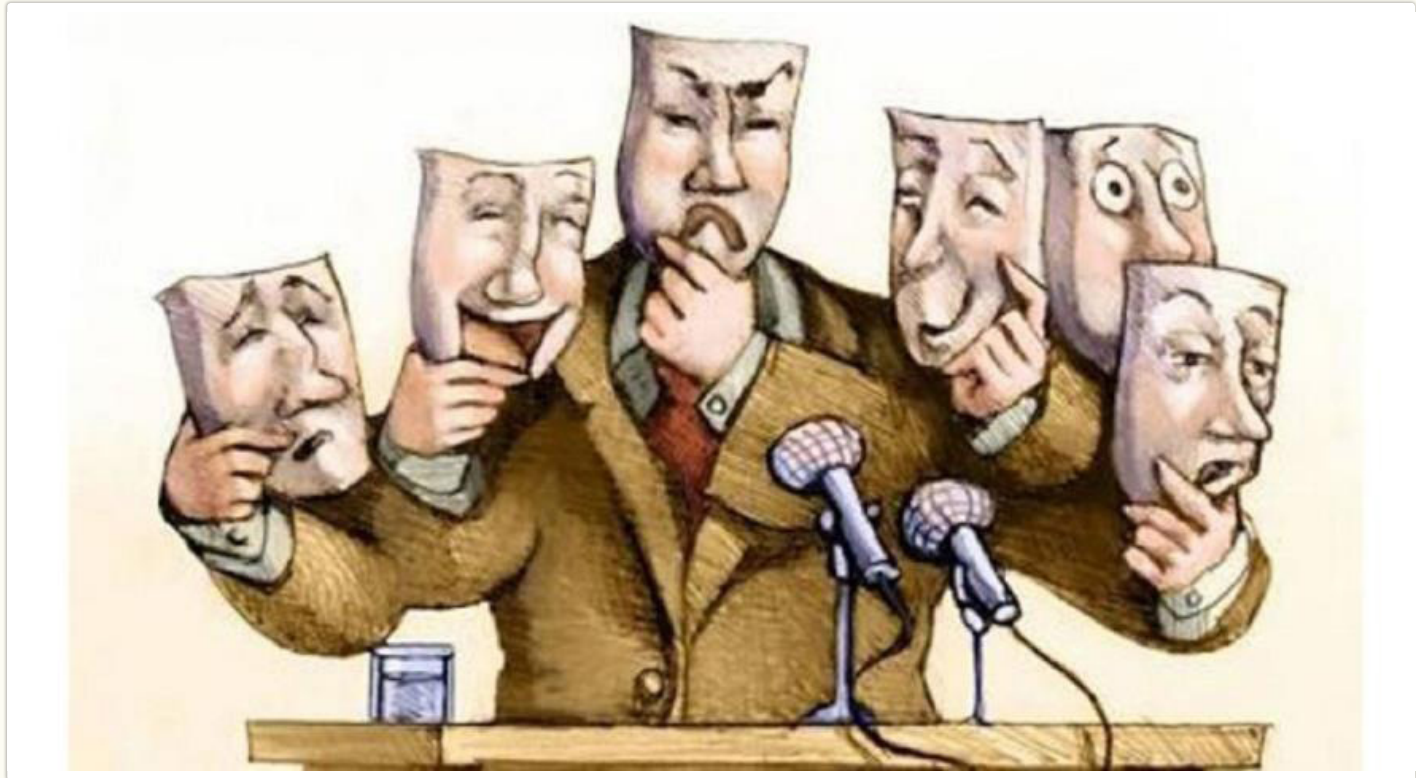
Burjuva düzen muhalefetine proje-si, emekçi kitleleri düzene bağlamaktır. Onların sözünü ettiği “adil, demokratik ve özgür bir Türkiye”, sermaye sınıfının Türkiye’sidir. Altılının yönetmeye soyunduğu böyle bir Türkiye’de, ezilen cinsin, ulusun ve mezheplerin temel hak ve özgürlüklerine yer yoktur.

İşçinin düşük ücrete, uzun çalışma saatlerine, kötü ve güvencesiz çalışma koşullarına, keyfi işten atmalara, sendikal haklarının gaspına karşı yükselttikleri talepler, altılının “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem”inin de saldırı hedefleri arasında olacaktır.

Kısacası, düzen muhalefetine tek adam rejimine karşı “güçlendirilmiş parlamenter sistem” projesi-programı, sermaye iktidarını aşırılıklarından arındırma, kapitalist düzeni restore etme programıdır. Bu programla kapitalist düzen ve onun sınıf diktatörlüğü daha da sağlamlaştırılırken, sınıf ve emekçi kitleler de sahte vaatlerle düzene bağlanmak istenmektedir.

Dolayısıyla, burjuva düzen muhalefetine “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem” adı altında sermaye düzenini restore etme girişimine karşı olduğu kadar liberal reformist partilerin emekçiler arasında parlamentarist hayaller yayma girişimine karşı da mücadele edilmeli, düzenin karşısına devrimin programıyla çıkılmalıdır.

Seçim yasasında yap-boz!

Toplumsal meşruiyetini ve kitle desteğini yitiren dinci-faşist rejimin olağan bir seçimi kazanma imkânlarını yitirdiği için, hile, zorbalık, hırsızlık gibi yöntemlerle seçimleri kazanma hesapları yapıyor. Bu bağlamda yeni bir seçim sistemi için yasa tasarısı da hazırlamış bulunuyor.

TBMM Anayasa Komisyonu’nda kabul edilen teklife göre değişiklikler şu şekilde:

* Seçimlerde yüzde 10 olarak uygulanan baraj yüzde 7’ye indirilecek.

* İttifakın aldığı oy toplamı ülke barajını geçtiği takdirde, seçim çevrelerinde milletvekili hesabı ve dağılımı, ittifak içinde yer alan her bir partinin o seçim çevresinde almış olduğu oy sayısı dikkate alınarak yapılacaktır.

* İttifakı oluşturan siyasi partilerin her birinin çıkaracağı milletvekili sayısı, her seçim bölgesinde ittifak içinde elde ettiği oy sayısı esas alınarak (“D’Hondt sistemi”) belirlenecek.

* Seçime katılma yeterliliği elde eden parti, Siyasi Partiler Kanunu’nda öngörülen ve parti tüzüğünde belirtilen süreler içerisinde ilçe, il ve büyük kongrelerini üst üste iki defa ihmal etmemiş olma koşuluyla seçime katılabilecek. Salt TBMM’de grup kurmuş olmak, seçime katılabilmek şartlarından biri olamayacak.

2018’de seçim bölgelerinde milletvekillerinin dağılımı tek tek partilerin aldığı oylara göre değil, ittifakların aldıkları oylara göre gerçekleştiriliyordu. Şimdi yapılan değişiklikle ise partilerin aldıkları oylara göre dağılım yapılacaktır. Seçimle ittifakla girebilecekler yüzde 7 barajına takılmamış olacaklar.

Seçim kanununda değişiklik yapılmasına dair kanun teklifi AKP-MHP iktidarı açısından iktidarda kalmanın hazırlıklarını içeriyor. “Temsilde adalet ve yönetimde istikrar” demagogisi ile değişikliğe ilişkin şunlar söyleniyor:

“Temsilde adalet ve yönetimde istikrar ilkelerinin, amaç itibarıyla birbirleriyle farklılık arz ettiği bilinmektedir. Bazı seçim sistemleri temsilde adaletle ağırlık verirken, bazı sistemler yönetimde istikrarı ön planda tutmaktadır. (...) Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi ile yönetimde istikrar büyük ölçüde sağlanmıştır.”

AKP tek adam rejimini inşa edebilmek için MHP ile birlikte parlamentoyu devre dışı bırakmıştı. O dönem yapılan değişiklikle siyasi partiler arasında “ittifaklar” öne çıkarılmış ve HDP’nin devre dışı bırakılması hesaplanmıştı. Şimdi öne sürülen değişikliklerde ise ittifaklar geri plana itiliyor.

Her seçim dönemi yaklaştığında, top-

lumsal desteğini yitiren partiler seçim sistemi ile oynama yolunu tutuyorlar. Türkiye’nin siyasi tarihinde “tercihli oy”, “yerel seçim barajları” bu değişikliklerden birkaç tanesi.

Mevcut seçim sistemine dönük değişikliklere dair yapılan yorumlar seçim sisteminin “demokratik” olduğu varsayımı üzerine oturuyor. Ya da iktidarın kendi ihtiyaçları doğrultusunda başvurduğu barajın indirilme hamlesi “ilerleme” olarak değerlendirilebiliyor. Oysa atılan her adım dinci-faşist iktidarı ayakta tutabilmek içindir. Toplumsal desteklerindeki erimeyi gizlemek için seçim kurullarını ve kütüklerini değiştirecek denli pervasız adımlar atmaktadırlar.

Ayaklarının altındaki toprağın her geçen gün daha fazla kaydığını gören dinci-faşist gericilik, ömrünü uzatabilmek için her türlü kirli yol ve yöntemi deneyecektir.

AKP iktidarının seçim matematiğinin, tek adam rejiminin dayatmalarının, zorbalığın, hilelerin ve hırsızlığın karşısında durmanın tek yolu, işçi ve emekçilerin örgütlü bir şekilde mücadele alanlarına çıkmasıdır. Halkın iradesinin gerçekten yansıtacağı yer bu kokuşmuş düzene karşı mücadele alanlarıdır.

Sömürüye, baskıya, emperyalist savaşa karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar!

2022 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. İşçiler ve emekçiler olarak bu 1 Mayıs'ı gene olağanüstü koşullarda karşıyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi dünyayı yeni bir paylaşım savaşının eşiğe getirmiş durumda. Bugün Ukrayna'da bu paylaşım savaşının yeni bir evresi yaşanıyor. Emperyalist devletlerin egemenlik ve nüfuz mücadelelerinin bedelini ise her zaman olduğu gibi emekçi halklar ödüyor. Dünya kapitalizmi içinde bulunduğu ekonomik krizi aşamıyor, çözüm olarak krizin bütün bir faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkıyor. İktisadi ve siyasal çözümsüzlüğün yol açtığı sosyal sorunlar derinleşiyor. Milyarlarca insan açlığın ve yoksulluğun pençesine sürükleniyor. Tüm dünyada işçilere ve emekçilere dayatılan yoksulluk ve sefalet koşullarını demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması tamamlıyor. Irkçılık, şovenizm, dinsel ve mezhepsel kavgalar körükleniyor. Kapitalizm azgın ve sonu gelmez kar hırsı ile doğayı tahrip ediyor. Artan çevre sorunları insanlığı yeni felaketlerle karşı karşıya bırakıyor. Ardı arkası kesilmez savaşların yerinden yurdundan ettiği milyonlarca kişi, kendi ülkesini terkederek, açlık ve yoksulluk içinde istenmediği başka coğrafyalar göç etmeye zorlanıyor.

Çürüyen kapitalizm kendisiyle birlikte herşeyi, herkesi çürütmeye çalışıyor. İnsanlığı büyük bir yıkıma doğru sürükliyor.

Emekçiler!

Ülkemizdeki durum da dünyada yaşananlardan farklı değil. Siyasal iktidar biz işçi ve emekçilerin hiçbir sorununu çözümüyor, çözemiyor. Tersine onlara yenilerini ekleyip var olanları derinleştiriyor.

Artan hayat pahalılığı katlanılamaz boyutlar kazandı. Bu ülkede milyonlarca emekçi açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Ücretlerde yapılan göstermelik artışlar hayat pahalılığı karşısında anında eriyor. Elektriğe, suya, doğal gaza, temel gıda ürünlerine ve hizmetlere yapılan zamların ardı arkası kesilmiyor. Milyonlarca emekçi en temel ihtiyaçlarına ulaşamaz durumda getiriliyor.

Çalışma koşullarımız daha da kötüleşiyor. Bir yandan iş saatleri uzarken öte yandan işten atmalar artıyor, işsizlik oranı tırmanıyor. İş kazaları alınmayan

önlemler yüzünden çalışanlar için kader haline getirilmeye çalışılıyor. Güvencesiz, esnek, sendikası ve sigortasız çalışma biçimleri daha da yaygınlaştırılıyor.

Eski gücünü çoktan kaybetmiş bununun AKP iktidarı kendi geleceğini kurtarmaya çalışmakla meşgul. Bu yüzden üstümüzdeki baskı zincirlerini daha da sıkıyor. Kendi devranları sürsün, bu baskı ve sömürü düzenine karşı kimse sesini çıkarmasın diye zaten sınırlı olan demokratik haklarımızı tamamen yok etmeye çalışıyor. Her itirazı, her muhalif sesi, her hak arama eylemini zorbalıkla bastırmak istiyor.

Emperyalist paylaşım savaşlarında şu ya da bu gücün kuyruğunda pay kapmaya çalışırken, dünya haklarına karşı yürütülen kirli savaş politikalarına ortak oluyor. Akan kanların, dökülen gözyaşlarının sorumluluğunu taşıyor. Bu yıkım ve sefalet tablosunun iktidarı kendiliğinden alaşağı edeceğini düşünen muhalefet partileri ise parlamenter sisteme geri dönüleceği dışında hiçbir şey demiyor, diyemiyor. Sanki parlamenter sisteme döndüğünde hayat pahalılığı son bulacak, ücretler yükselecek, çalışma koşullarımız düzelecek, bu baskı ve sömürü düzeni son bulacakmış gibi, altı boş vaatlerle işçi ve emekçileri kandırmaya, kendilerinin de parçası olduğu bu sömürü düzenine karşı mücadeleden alıkoymaya çalışıyor.

ÇARESİZ DEĞİLİZ! BİZİ KURTARACAK OLAN KENDİ KOLLARIMIZDIR!

Bu yıkım tablosu, sömürü ve baskı düzeni karşında çaresiz değiliz. Yılların ürünü hoşnutsuzluk, öfke ve tepki artık yavaş yavaş kendini dışa vurmaya başladı bile. Uzun süreli bir sessizliğin arkasından gelişmeye başlayan işçi eylemleri bize bunu gösteriyor. Ocak ayından itibaren çorap işçilerinden tekstil işçilerine, motokuryelerden gemi söküm işçilerine ülkenin dört bir yanında işçiler ve emekçiler ayağa kalktılar. "İnsanca yaşamaya yetecek ücret!", "Sefalet dayatmalarına hayır!", "Zamlar geri alınsın!", "İşten atmalar yasaklansın!" vb. talepler ile eyleme geçtiler. Sermaye sınıfının derinleşen krizin bütün faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkma politikasına karşı kendi haklarını ve geleceklerini savundular. Birçoğu başarıyla sonuçlanan bu eylemler izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Bizler işçi sınıfı ve emekçiler olarak önemli bir dönemeçten geçiyoruz. Önümüzde iki yol bulunuyor. Ya bizler de ayağa kalkıp bu baskı ve sömürü düzenine karşı mücadelenin yolunu tutacağız; ya da susup, öfke ve tepkimizi içimize atıp, tüm bu yaşananlara sessizce rıza gösterip boyun eğeceğiz.

1 MAYIS'TA ALANLARA!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu büyük günde çıkarları birbirine temelden karşıt iki sınıf, iki dünya karşı karşıya gelir. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar kendi talep ve şiarlarıyla alanları doldururlar.

2022 1 Mayıs'ı işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı tüm saldırılara, baskı ve sömürüye karşı gücünü gösterdiği, bunlara rıza gösterip boyun eğmeyeceği ilan ettiği bir mücadele günü olmalıdır. Sonu gelmeyen saldırıları püskürmenin, kendimizin ve çocuklarımızın geleceğini savunmanın yolu buradan geçmektedir.

Bunu başarmanın yolu, her fabrikada, her işyerinde, sanayi havzalarında ve emekçi mahallelerinde 1 Mayıs'ı güncelleştirmekten, bu mücadele gününün işçi sınıfı ve emekçiler için anlamını ulaştığımız herkese anlatıp eyleme katılmalarını sağlamaktan geçmektedir.

Üzerimize düşen görev, bulduğumuz her alanda 1 Mayıs hazırlık komitelerini kurmak, var olan komiteleri güçlendirmek, ulaştığımız her işçi ve emekçiye 1 Mayıs'a katılmanın önemini döne döne anlatmaktır.

Yapmamız gereken, seferberlik ruhu ile hemen harekete geçmek, bulduğumuz her alanda bu çalışmayı yürütebilecek arkadaşlarımızla yan yana gelmek, her fabrikayı, her semti, okulları, kahveleri bir araya gelmenin ve örgütlenmenin mevzilerine çevirmek, disiplin ve kararlılık içinde 1 Mayıs alanında talep ve şiarlarımızla yerimizi almaktır.

Sömürüye, baskıya, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı 1 Mayıs'a!

Taleplerimiz:

* Zamlar geri çekilsin, ücretler artırılsın!

* Elektrik, su, doğalgaz gaz gibi temel ihtiyaçlar ücretsiz karşılansın!

* Dolaylı vergiler kaldırılansın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!

* İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!

* 7 saat iş günü, 35 saat çalışma haftası, 2 günlük kesintisiz hafta sonu tatili!

* İş güvenliği ve işçi sağlığı önlemleri tam olarak alınsın! İş cinayetlerinin sorumluları cezalandırılsın!

* Söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü önündeki tüm engeller kaldırılansın!

* Herkese grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı!

* Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödensin! Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!

* Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!

* Herkese parasız sağlık hizmeti, parasız eğitim!

* Ulusal, cinsel, etnik ve mezhepsel baskılara son! Din ve vicdan hürriyeti!

* Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına hayır!

* Emperyalistler ile yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin! NATO'dan çıkılsın, üsler kapatılsın!

* Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

* Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik ve laik eğitim! Özerk-demokratik üniversite!

* Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaya son!

* Çevre tahribatına son! Doğal, tarihi ve kültürel çevreyi koruyacak etkin önlemler alınsın!

* Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!

* Kadın cinayetlerine karşı etkin önlemler alınsın!

* Eşit işe eşit ücret!

* Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın! Doğumdan önce ve sonra ücretli izin süreli uzatılsın! Tıbbi bakım hizmetleri devlet tarafından karşılansın! Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Tarihsel ve sınıfsal özüne uygun

Kitlesel coşkulu 1 Mayıs'ı örgütlemeye!

1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. 2021'i direnişlerle geçirdik. 2022'ye direnişlerle başladık.

Bakan gözler görüyordur, kulak karta duyuşordur; hepsini saymaya-çağız ama memleketin dört bir köşesini direniş iklimi sarmışır.

Çimsataş'tan Trendyol'a, YemekSe-peti'nden Migros'a, Kayı İnşaat'tan Sin-bo'ya, Farplas'tan Pas South'a, çorap iş-çilerinden Acarsoy'a...

Gezbe'den Antep'e, İzmir'den Ur-fa'ya, Cizre'den Ereğli'ye, Akbelen'den Fatsa'ya...

Sokak sokak isyanı örgütleyen kadın-lardan kampüsleri parkları yurtları kuşa-tan öğrencilere, milyonlar olup alanlara akan Kürt halkından, çocukları için eyle-me çıkan Alevilere, sefalet ücretine kar-şı meşru eylemlerle kendini ifade eden işçilerden zamlar geri alınsın diyenlere...

Sermayenin ve iktidarın saldırılarına, dayatmalarına karşı farklı toplumsal ke-simlerin tepkisinin yükseldiği bir dönem-den geçiyoruz.

Sadece son 3 ayı dikkate alsak bile; işçi sınıfı kendisine sefilce yaşamı daya-tanlara karşı, örgütlülüğü ve ufkü düze-yinde direnişlerle, eylemlerle cevap ver-miştir.

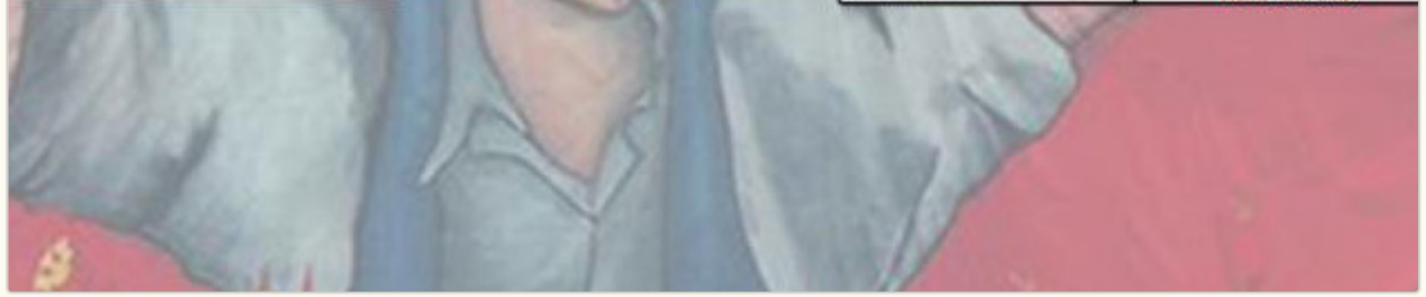
Pandemi sürecini kâr hırsıyla yöne-tenler, milyonları açlık-hastalık cende-resine sıkıştıranlar, sağlık emekçilerine "Giderseniz gidin" demiştir, sağlık emek-çileri bu saldırıya grevle cevap vermiştir.

İstanbul Sözleşmesi'nden çıkanlara, her gün ölümlerini teşvik edenlere karşı kadınlar 8 Mart'ta "İstanbul Sözleşme-si'nden Vazgeçmiyoruz"la, "Yasalar so-kakta yazılır"la cevap vermiştir.

Kayyumlarla, operasyonlarla, saldı-rılarla, baskınlarla, katliamlarla teslim alınmak istenen Kürt halkı Newroz'u bir gövde gösterisine çevirerek cevap ver-miştir.

Öğrencilerin direnişi; koltuğa atandı-ğında "6 aya bu direniş biter" diyen kay-yım rektörleri tarihe gömmüştür.

Tüm bu gelişmeler farklı toplumsal mücadele dinamiklerinin hareketlendi-ğini, birleşik ve kitlesel mücadelelerin olanağının arttığını göstermektedir. İhti-yaç olan ise sermaye sınıfının karşısına işçilerin, emekçilerin, toplumun tüm ezilen sömürülen kesimlerinin daha güç-lü fiili-meşru mücadele hattıyla birleşik

biçimde çıkmasını sağlayacak adımları güçlendirmektedir.

İşte 1 Mayıs 2022 böylesi bir iklimde gelmektedir. 1 Mayıs 2022, sınıf mücadelesinin ve direnişin gelişiminin bir basamağı olmalıdır.

Kapitalist sömürü ve yağma düzeni-nin, işçi ve emekçilere sunabileceği ge-lecek yoktur. Tüm dünyada kapitalizm girdiği ekonomik, siyasi ve ideolojik kri-zi daha fazla sömürüyle, yeni savaşlarla aşmak istiyor ve bunun faturasını her za-manki gibi düşük ücretler, işten atmalar, katlanılmaz çalışma ve yaşam koşulları ve ardı arkası kesilmeyen zamlarla emek-çi halka dayatıyor.

İşçilerin, halkların, kadınların, öğren-cilerin kendi ellerinden başka kurtarıcısı yoktur.

Bir yanda sefaleti dayatan siyasi ikti-dar, diğer yanda bilimim burjuva muha-lefetinin "bekleyin geçecek" diyenleri.

Biri medyasıyla, copuyla, tutuklama-sıyla, TOMA'sıyla direnenlere saldırıyor, diğeri "şimdilik katlanın" diyerek direnişi kırmaya çalışıyor.

Ücretli kölelik düzeninin iki yüzüdür bu.

Bu masalları bir yana bırakmalı ve işçiler, emekçiler, direnen kesimler, ken-di gündemlerine, kendi gündemleriyle mücadeleyi büyütme odaklanmalıdır-lar. Sermaye sınıfının ve ve tüm uzantı-larının saldırılarına karşı mücadeleyi ve direnişleri, büyütme, daha örgütlü hâle

getirmek, kök salmasını sağlamak müm-kündür.

1 Mayıs 2022, bunun için iyi bir fırsat-ta dönüştürülebilir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sermaye dü-zenine karşı birleşik mücadelesini büyüt-mek, sınıf mücadelesinin önündeki her türlü engeli ortadan kaldırmak ve dire-nişleri büyütme, daha da örgütlü hâle getirmek, birleştirmek, yaygınlaştırmak için, kitlesel, coşkulu, militan bir 1 Ma-yıs'ı örgütleme görevi omuzlarımızdadır.

Toplumsal mücadelenin dinamikleri eylemlerle sözünü söylemektedir. Dire-nen işçiler, emekçiler, kadınlar, halklar, gençler, doğasını savunanlar sözünü di-renişle söylemektedir. Kurulacak tüm 1 Mayıs kürsüleri işçilerin, emekçilerin ve direnişçilerin konuştuğu yer aldığı plat-formlar olmalıdır. 1 Mayıs'ın mücadele ruhunun alanlarda ve kürsüde yankısını bulmasının yolu budur.

Artık, uzlaşmacı sendikal anlayışları dinlemenin, işçi sınıfına bir şey kazandı-rmayacağı görülmelidir. Öncü-mücadele-ci işçileri, her direniş yerini, her direniş odağını, 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde doğrudan inisiyatif almaya davet ediyoru-z. Her gerçek işçi sendikası, her dürüst sendikacı, bu konuda açık tutum almalı öncü-mücadeleci işçilerin, direnen-mücadele eden tüm kesimlerin inisiyatifini tanımalıdır.

Ocak ayından bu yana yaygınlaşan eylemlerde fiilî-meşru mücadele çizgisi-

ni esas alınmıştır. İşgallerden grevlere, 8 Mart'tan Newroz'a yasakları tanımayan bu eylemli hat kendi gücünü göstermiş-tir. Bu gücün birleşik ve kitlesel olarak kendini göstereceği yer 1 Mayıs'dır. Sa-dece memleketin değil tüm dünyanın en kitlesel 1 Mayıs gösterilerinin adresi olan Taksim, 1 Mayıs Alanı'dır. Taksim üzerin-deki her türlü yasak keyfi ve gayrimeşru-dur, derhâl kaldırılmalıdır.

Şimdi, topyekûn saldırıya karşı, top-yekûn direnişi büyütmenin, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı, emeğin sermayeye karşı birleşik karşı duruşu ve cephesi ekseninde örgüt-lemenin zamanıdır.

İşçileri, emekçileri, emekçi halkları, kadınları, öğrencileri, doğasını ve ya-şamını savunanları; 2022 1 Mayıs'ını direnişlerinin coşkusuyla, örgütlemeye kitlesel bir şekilde katılmaya, sözümüzü söylemeye, gücümüzü göstermeye çağı-rıyoruz.

Bu azgınca sömürüye, zorbalığa, aş-a-ğılanmaya, yok sayılmaya karşı, yüzünü sınıf mücadelesini büyütme ve direniş-lere dönen sendikaları, odaları, DKÖ'leri, devrimci, sol parti ve örgütleri, toplum-sal muhalefet dinamiklerini mücadeleyi ileriye taşıyacak, kitlesel, coşkulu bir 1 Mayıs örgütlemek üzere sorumluluk al-maya çağırıyoruz.

2022 / İSTANBUL 1 MAYIS PLATFORMU

Yoksulluğun panzehri örgütlü mücadeledir

Kapitalizmin yapısal ürünü olan ekonomik kriz derinleşiyor. Servet-sefalet arasındaki uçurum her geçen saat büyüyor. Yoksulluk ve açlık katlanarak artıyor. Dünyada milyarlarca insan bir avuç azınlığın sefahat sürmesi için sefalet mahkûm ediliyor. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de derinleşen ekonomik krizin yükü işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleniyor. AKP-Erdoğan iktidarı, sebebi olduğu krizin etkilerini katlayan politikalar hayata geçiriyor. Krizin işçi-emekçilerin hayatındaki yıkıcı etkileri günden güne ağırlaşıyor.

Katlanılamaz hale gelen açlık ve yoksulluğun boyutu, yapılan araştırmalarda da kendini gösteriyor. Ülkede 25 milyon kişi açlık sınırının altında, 51 milyon kişi yoksulluk sınırının altında yaşam savaşı veriyor. Bu da nüfusun yüzde 90'ına denk düşüyor. Öte yandan 11 milyon aile yardımla yaşıyor. Gençlerin yüzde 30'u işsiz. Emeklilerin dörtte biri çalışmak zorunda kalıyor. Çalışanların yarısından fazlası asgari ücret düzeyinde veya altında maaş alıyor. Milyonlar geçinebilmek için bayat ekmek, çıkma meyve-sebze, ucuz gıda kuyruklarında bekliyor. Tablo bu kadar ağırken Erdoğan ve çevresi, söylemleriyle emekçilerle adeta alay ediyor.

Yakın döneme kadar AKP iktidarı, derinleşen yoksulluğu görmezden gele-

rek, aktörlere ve yandaş basın aracılığı ile algı yaratmakla meşguldü. İnsanları önce muhtaç edip ardından sadaka dağıtma politikası güdüyordu. Uzun süredir ekonomik krizi, yoksulluğu, sefaleti inkâr eden, "Avrupa bizi kısıyor" zırvalarını pazarlayan dinci-faşist rejimin şefleri son günlerde söylem değiştirdiler. AKP şefi Erdoğan, Tokat'ta yaptığı konuşmada "Evet, hayat pahalılığı vardır" itirafında bulundu. Erdoğan aynı orman yangınları, sel, deprem gibi doğa olaylarının felaketlere dönüşmesi sırasında olduğu gibi, ekonomik krizin derinleşmesindeki sorumluluğundan kurtulmak için de çareyi "hayat pahalılığında" buldu. Yaşanan her

sorunu kendi dışında gören rejimin efendisi "ama" diye devam ettiği konuşmada insanların düne göre daha az aldığını ancak her şeye erişebildiğini iddia etti. Hayat pahalılığın olumsuz etkilerinin dünyanın her yerinde hissedildiğini belirten Erdoğan'ın bu lafları boşuna değil elbette.

Sermayenin bir dediğini iki etmeyen, ne istedilerse veren, yağlı ballı ihalelerle yandaş şirketleri ihya eden, aynı zamanda "ekonomik büyüme" yalanı ile faiz inadını sürdüren, emperyalist şeflerine yaranmak için kırk takla atan Erdoğan, milyonların yaşadığı yoksullukta, uyguladığı politikaların hiç etkisi yokmuş gibi

konusuyor. Yaşanan yoksulluğu "kriz" ve "enflasyon" gibi ekonomi terimlerinden bilinçli şekilde kaçınıp, "hayat pahalılığına" sarılarak kabul etme lütfunda bulunan Erdoğan, bu söylemlerinin ardından güya KDV indirimleri yaparak, asgari ücrete zam söylentileri ile göz boyamaya çalışıyor. Ne var ki zamların ardı arkası kesilmiyor.

Tüm bunlar ekonomik krizin artık manipülasyonlarla geçirtilerecek düzeyi çoktan geçtiğini ve işçi-emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğun etkisini gösteriyor. İşçi ve emekçiler arasındaki hoşnutsuzluğun yansıması olan söylem değişikliğinin gerisinde "geçinemiyoruz" öfkesinin büyümesinden duyulan korku var.

Bu boğucu tabloyu değiştirebilecek tek gücün işçi ve emekçilerin mücadelesi olduğunu geçtiğimiz aylarda kez daha gördük. Nitekim işçiler ocak ayı zamlarını fiili grev ve eylemlerle alabildiler.

İşçi sınıfı ve emekçiler, yoksulluk ve sefalet karşısında bir yanda "Sıkıntıdayız ama aşacağız", diğer yanda "Bekleyin, seçimden sonra biz çözeceğiz" diyenlerin zırvalarına kanmamalı.

İşçi ve emekçilerin tek alternatifi "geçinemiyoruz" öfkesini örgütlü şekilde büyütme, var olan haklarını korumak ve yenileri kazanmak için mücadele etmektir.

50. yılında ON'lar anıldı

Kızıldere direnişinin 50. Yılında pek çok yerde anma gerçekleştirildi. Ankara'da mezar başında yapılan anmanın yanı sıra Gebze'de İşçilerin Birliği Derneği'nde anma yaparken, İstanbul'da Birleşik Mücadele Güçleri'nin gerçekleştirmek istediği eyleme polis saldırdı. İzmir, Mersin ve Antalya'da da Emek ve Demokrasi Güçleri de Kızıldere'nin 50'nci yıl dönümünde yaptıkları basın açıklaması ile katledilen devrimcileri andı.

ON'LAR MEZAR BAŞINDA ANILDI

Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda Kızıldere Katliamı'nın 50. yılında anmalar gerçekleştirildi. Halkevleri, Dostluk Kültür Derneği, TİP, Kaldıraç, BMG, Devrimci 78'liler Federasyonu, Öğrenci Kolektifleri, 68'liler, DİSK, HDP, Yeşil Sol Gelecek, SYKP, EHP, Öğrenci İnsiyatifi, Samsun Devrimci 78liler ortak bir anma gerçekleştirdi.

Önce mezarın başına ulaşmadan kurumlar adına ortan bir metin okundu. Şair Ahmet Tellî'nin okuduğu metin şunlar söylendi:

"Unutmayalım ki Kızıldere katliamı; dayanışmanın, direnişin, yoldaşı için ölümü göze alma girişiminin sonucudur. Tarihte benzerine az rastlanan örneğidir. Bunu asla unutmayalım. Bu gözüpeliği, bu duyguyu hayatımıza çağırabildiğimiz ölçüde dayanışma ve mücadele kültürümüz kökleşecektir. Ama eksiklerimizi ve yanlışlarımızı, alacakaranlıkta kimi zaman kör dövüşüne dönüşen yönelimlerimizi de bilince çıkarmaya devam edeceğiz."

Metnin okunmasının ardından Mahir Çayan'ın mezarı başında geçilerek her kurum kendi açıklamalarını yaptı.

Anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı.

GEBZE'DE KIZILDERE ANMASI

Sınıf devrimcileri, Kızıldere direnişinin 50. yılında Gebze'de anma etkinliği düzenlediler. Kısa bir konuşmanın ardından Kızıldere eylemini ve gençlik hareketi tarihini anlatan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinevizyonun sonrasında yapılan söyleşide, Kızıldere direnişinin yaşandığı dönem, '71 çıkışını gerçekleştiren devrimci örgütlerin oluştuğu süreçte dünya ve Türkiye'deki toplumsal koşullar üzerine konuşuldu. ON'ları anmanın, düzene karşı devrim mücadelesini omuzlamaktan geçtiğinin vurgulandığı

söyleşide, işçilerin ve gençlerin güncel tablosu değerlendirildi ve gelişebilecek mücadelelere hazırlıklı olmak gerektiği ifade edildi.

Söyleşinin ardından Kızıldere marşlarının söylendiği müzik dinletisi ile anma sona erdi.

İSTANBUL'DA POLİS SALDIRISI

Birleşik Mücadele Güçleri'nin Kadıköy'de yapacağı eylem yasaklandı. Süreyya Operası önünde yapılacak eylemin yasaklanması üzerine Halk Eğitim binasının önünde buluşanlar polis tarafından ablukaya alındı. Basın emekçilerin zorla çıkarıldığı alanda çok sayıda kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Polisin saldırdığı eylemde "ON'lara sözümüz devrim olacak" "Kızıldere son değil, sürüyor süreç mücadelemiz" sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA, GEBZE

Farplas direnişi sona erdi

1 Nisan günü saat 10.30'da Farplas direnişçileri, Birleşik Metal İş, Lastik İş ve Limter İş sendikalarının temsilcileri sendika binasında basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada, 19 Ocak 2022 tarihinden itibaren Farplas işçilerinin mücadelesi anlatılarak 2 aydır süren kapı önü direnişinin sonlandırıldığı ifade edildi.

Açıklamayı Birleşik Metal İş Gebze 2 Nolu Şube Başkanı Necmettin Aydın okudu. Aydın, Farplas Otomotiv'in patronlarının hep Türkiye otomotiv sanayisinin en önemli tedarikçi şirketi olmakla övündüğünü; yüksek ciro ve karlılıkla her yıl kırıkları ihracat rekorlarıyla gündem olduğunu; kadın işçi çalıştırdığı için "kadın dostu şirket" ödülleri aldığını belirterek, bunun arkasında muazzam bir emek sömürüsü bulunduğunu ifade etti.

Açıklamada Farplas'taki sömürü koşulları ve örgütlenme süreci şu sözlerle anlatıldı:

"Farplas direnişi işte bu büyük sömürüyü, kötü çalışma koşullarını, düşük ücretleri, baskıyı-mobbingi gözler önüne serdi. Yürüttüğümüz mücadele, fabrikada işçiler örgütlenmesin, sendikalaşmasın diye yapılan hileleri, hukuksuzlukları bir bir ortaya çıkardı. Bugüne kadar işyerine uğramayan, Çalışma Bakanlığı Mü-

fettişlerinin işyerine gelmesini sağladık ve resmi olarak da işverenin suçunu tespit ettirdik. Artık kimse yalanlar üzerine şirket masalları anlatamayacak."

"İşçilerle birlikte pek çok eylem yaptık. İş bıraktık. Bunun sonucu bugüne kadar işçilere asgari ücret düzeyinde maaş reva gören şirket daha yüksek zamlar yapmak zorunda kaldı. Farplas işvereni,

işçiye bugüne kadar hiç vermediği kadar zam verdi. Birçok kalemde sosyal hak verdi, ikramiyeleri 3'den 4 çıkardı, var olan sosyal hakları %100 artırdı, bugüne kadar %50 olarak uygulanan fazla mesaiyi %100 hafta sonu mesaisini %200'e bayram mesailerini %300'e çıkardı.

Bu eylemler arasında, işten atmaları karşı fabrika işgali de bulunuyor. İşçiler,

sendikalarıyla birlikte fabrikanın çatısını da direndiler, sadece kendi fabrikalarındaki işçilere değil, tüm işçi sınıfına örnek oldular. Fabrika içerisindeki direnişimiz işverenin davetiyle, çok sert bir şekilde polis şiddetiyle karşılaştık. Ancak bu polis şiddetine ve baskısına karşı yılmadık direnişimizi kararlılıkla sürdürdük."

"8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü fabrikanın önünde, Farplas'ın direnişi kadın işçilerinin öncülüğünde kutladık.

Gebze'de, Kadıköy'de, şirketin genel merkezinin bulunduğu Maslak'ta basın açıklamaları düzenledik. Haksızlığa boyun eğmedik, onurlu bir şekilde mücadelemizi verdik."

"Bugün itibarıyla fabrika önünde sürdürdüğümüz direnişi sonlandırıyoruz. Ancak Farplas'ta üyelerimizin hakları ve sendikalaşma için verdiğimiz mücadele devam edecek.

Bu vesileyle, mücadelemizde bizi yalnız bırakmayan tüm dostlarımıza, emekten yana partilere, siyasi örgütlere, dernek ve kuruluşlara, kadın örgütlerine, kardeş sendikalarımıza, vardiya çıkışlarında ziyaretimize gelen işçi kardeşlerimize ve basın emekçilerine teşekkür ediyoruz."

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Başkent Enerji Dağıtım Şirketi'nden işten çıkarılan DİSK/ Enerji-Sen üyesi işçiler Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde direnişe başladı. Direnişin ilk günü basın açıklaması gerçekleştiren işçiler şunları ifade etti:

"Şimdi başkentin faaliyetinin olduğu illerde sendika temsilcisi arkadaşlarımızın da dahil olduğu işçiler işten atılıyor. Geri kalan işçileri bizleri göstererek tehdit ediyorlar. Bizim sendikamıza özgü bir işten atma olmadığı belirtiliyor ama bu yalan sarı sendika tarafından yayılıyor"

Açıklamanın devamında şunlar vurgulandı:

"Birçok arkadaşımız ortada bir performans kriteri olmamasına rağmen performans baskısı ile işten atılıyor. Birçok arkadaşımız da sağlık sorunları ile boğuşuyor.

Yaptığımız iş ağırlığından kaynaklı fiziksel rahatsızlıklarımız oluşmaya başlıyor. Ayrıca işyerinde belirli kurallar olmadığı için yöneticilerin keyfiyeti ile

EnerjiSA işçilerine polis saldırısı

hareket etmek zorunda kalıyoruz"

Açıklamanın sonunda talepler dile getirilerek "Bu talepler yerine getirilmezse Ankara'nın her yerini, Enerji Sa'nın olduğu her bölgeyi, Sabancı'ya bağlı her firmayı eylem alanına çeviririz" denildi.

Basın açıklamasının ardından direnişin 2, 3 ve 4. günü oturma eylemi yapan işçiler her gün polis saldırısı ile gözaltına alındı.

ENERJİ-SEN: ATILAN İŞÇİLER GERİ ALINSIN

DİSK ENERJİSEN atılan işçilerin geri alınması talebiyle Kadıköy'de eylem gerçekleştirdi. Basın açıklamasını Enerji İşçileri Meclisi'nden Olcay Karabulut okudu. Karabulut açıklamada şunları

ifade etti:

"Bizler şehirleri aydınlatan, kentlerin önerisini sağlayan enerji işçileriyiz. Türkiye derin bir ekonomik krizin pençesinde ve milyonlarca insan bu nedenle açlık sınırında yaşamaya zorlanırken bu düzen biz işçilere krizin faturası kesmek istiyor.

2022'ye sefalet ücretlerinin karşısında işçi direnişleri ile başladık ve bu iradenin karşısında patronlar krizi bahane ederek hakları için direnen işçilerin mücadelesini kırmaya çalışıyor.

Son olarak Ankara'da elektrik dağıtım görevini üstlenen Sabancı Holding'e ait Enerji SA Patronları, üç bölgede maliyetleri azaltıp kar oranını yükseltmek için 'performans düşüklüğü, sağlık sorunları, şirketimizde artık uygun pozisyon yok' diyerek geçtiğimiz günlerden

itibaren AYEDAŞ, Başkent EDAŞ, Toroslar EDAŞ'ta çalışan enerji işçilerini, işten çıkarmaya başladı."

Açıklamanın devamında şunlar vurgulandı:

"ENERJİ SA patronları olmak üzere İstanbul'dan sesleniyoruz ve soruyoruz:

1.Enerji SA 2020-2021 yılları arasında karını 90110 oranında arttırmışken neden işçileri işten çıkarmıştır?

2.Performans düşüklüğü, sağlık sorunları, uygun pozisyon yok gibi bahaneler; açıklanan yüksek enflasyon oranından ve asgari ücrete yapılan zamdan sonra mı ortaya çıktı?"

Açıklamada Sabancı Holding ve Enerji SA yöneticilerine "Biz işçileri, işsizlik kışkırtıcı ile sinamayın, Bu hukuksuz uygulamalardan vazgeçin taleplerimizi bir kere daha yeniliyoruz, İşten atılan tüm arkadaşlarımızı işe geri alın! İşten çıkarmaları derhal durdurun! İşten çıkartmaları derhal yasaklayın" denilerek seslendirildi.

NATO: Bir saldırı, savaş

NATO'nun Kasım 2006'daki Riga Zirvesi'nin ardından, Aralık 2006'da verilmiş konferansın kayıtlarından oluşan bu metin, ilk kez olarak Nisan 2007'de üç bölüm halinde Kızıl Bayrak'ta (Sayı: 2007/14-16, 13-27 Nisan 2007) yayınlanmıştır...

NATO belli aralıklarla, bu son zamanlarda yaklaşık 2-2,5 yılda bir oluyor, devlet ve hükümet başkanları zirvesi yapar. Kasım ayı sonunda Letonya'nın başkenti Riga'da yapılan bunların sonuncusu. Ayrıca ortalama her 6 ayda bir de, her biri ayrı ayrı olmak üzere, NATO ülkeleri dışişleri bakanları ve yine NATO ülkeleri savunma bakanları toplantıları yapılır.

NATO Brüksel'de sürekli karargahı olan bir örgüt; izlenecek politikalar gerçekte bu karargahta hazırlanır, planlanır, bir noktaya getirilir ve belli aralıklarla toplanan bu türden zirvelerde hükümet başkanlarının biçimsel kalan resmi onayına sunulur. Bu nedenle belli aralıklarla yapılan hükümet ve devlet başkanları zirvelerine gereğinden fazla bir önem ve anlam atfetmemek gerekir. Zirveler toplandığında gerçekte karar tasarıları iyi kötü hazır, yeni politikalarla ilişkin hazırlıklar ve elbette pazarlıklar iyi kötü bir sonuca bağlanmıştır. Zirvelerde bunlara ilişkin çoğu kere önemsiz bazı son rötuşlar yapılır, ince ve zorlu pazarlıkların son safhası bir sonuca bağlanır ve sonuçta kararlar alınır, uygun sınırlar içinde kamuoyuna açıklanır.

Yine de bir önemi olabiliyor bu toplantıların, burada alınan ve bazen gösterişle dünyaya açıklanan kararların... 1999 Nisan'ında Washington'da yapılan 50. yıl Zirvesi buna bir örnektir. Bu Zirvede önemli kararlar alındı ve deklare edildi. Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ardından ilk önemli deklarasyonuydu bu NATO'nun. Zirve toplandığında Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı başlatılan yıkıcı savaş tüm şiddetiyle sürüyordu ve örgüt bu "tarihi" zirvede dünya polisi ilan edilmiş, yani o sıra Yugoslavya üzerinden yapılmakta olan işin adı konulmuştu. Bunun, dünya polisliği misyonunun, daha sonraki Prag Zirvesi'nde (Kasım 2002) daha da geliştirildiğini, daha açık ve kesin hükümlere bağlandığını

Resmi kuruluş gerekçesine ve taşıdığı isme göre NATO sözde "savunma amaçlı" bir devletler ittifakıdır... Oysa bütün bir tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü, bu çerçevede bir tehdit ve şantaj örgütü olduğunu ortaya koyar. Dahası o sadece bir uluslararası saldırı ve savaş örgütü değil, belki çok daha önemli olarak, aynı zamanda ittifak bünyesindeki tüm ülkeler için gizli ve kirli bir iç savaş örgütüdür de.

biliyoruz.

Resmi kuruluş gerekçesine ve taşıdığı isme göre NATO sözde "savunma amaçlı" bir devletler ittifakıdır; ittifak kapsamındaki ülkeleri, Sovyetler Birliği ve müttefiklerinin saldırısına karşı korumayı amaçlamaktadır. Oysa bütün bir tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü, bu çerçevede bir tehdit ve şantaj örgütü olduğunu ortaya koyar. Dahası o sadece bir uluslararası saldırı ve savaş örgütü değil, belki çok daha önemli olarak, aynı zamanda ittifak bünyesindeki tüm ülkeler için gizli ve kirli bir iç savaş örgütüdür de. Özellikle '89 yıkılışına kadar olan dönemde onun bu özelliği çok daha belirgin ve fiili uygulama olarak ön plandadır. Buna ilişkin kanlı ve kirli icraatları, yıkılışa denk düşen yakın yıllara kadar önemli ölçüde karanlıkta kalmış olsa bile.

NATO elbette ki başından beri bir saldırı ve savaş örgütüdür. Bu kadarı onun

dolaysız olarak açık olan konumuna ve rolüne işaret eder. Fakat NATO aynı zamanda dört dörtlük bir iç savaş örgütüdür de. Bu temel özelliği oldukça erken yıllardan beri dünya devrimcileri tarafından biliniyor ve teşhir ediliyordu. Fakat resmi düzeyde bu her zaman inkar ediliyor, bir komünist iftirası sayılıyor. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşünü izleyen dönemde açığa çıkan gerçekler, bu konuda hiçbir tartışma bırakmadı. Örgütün her ülke bünyesindeki kirli iç savaş aygıtları bir bir açığa çıktı. Türkiye ve elbette ABD dışında, bu gerçek resmi düzeyde kabul de gördü. İtalya'da (ünlü Gladio), Almanya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İngiltere'de, Norveç'te, Danimarka'da, Yunanistan'da (ve hatta ittifakın askeri kanadından 1966'da çekilmiş Fransa'da ve tarafsızlığı ile ünlü İsviçre'de bile), bu kanlı ve kirli uluslararası örgütün ulusal uzantıları olduğu açığa çıktı.

Çöktükten sonra her ülkede kontr-gerilla örgütleri, Gladio vb. isimler altında bir dizi kirli savaş örgütü, birbiri peşi sıra açığa çıktı. Hükümetler bu örgütlerin varlığını itiraf etmek zorunda kaldılar ve görünüşe göre tasfiye de ettiler. Gerçekte ise bu örgütlerin varlığını halen de sürdürdüklerinden kuşku duyulamamalıdır.

Türkiye'de ise NATO uzantısı bu aynı kirli iç savaş örgütü Kontr-gerilla olarak biliniyor. Resmi adıyla ise Özel Harp Dairesi. Öteki ülkelerden farklı olarak, Türkiye'de hükümetler böyle bir örgütün varlığını bugüne kadar itiraf etmediler, Özel Harp Dairesi'nin ise olağan bir askeri oluşum olduğunu ileri sürdüler. Dolayısıyla biçimsel ve aldatıcı bir tasfiye bile söz konusu olmadı Türkiye'de. Tersine, birçok belirti bu arada bu örgütün daha da pekiştirildiğini ve örneğin Özel Kuvvetler adı altında kısmen resmileştirilip meşrulaştırıldığını gösteriyor.

ş ve iç savaş örgütü / 1

H. Fırat

Fakat yine de bu kanlı ve kirli örgütün tüm ülkelerden önce, ilk kez Türkiye’de deşifre edildiğini vurgulamak gerekir. 1960’lı yıllarda baş gösteren büyük sosyal uyanış ve bu uyanışın bastırılmasına yönelik CIA-NATO odaklı kirli savaş, bu örgütün Türkiye’de 1970’li yıllara denk gelen bir erken tarihte teşhis ve teşhir edilmesini sağladı. Tümüyle CIA-NATO bağlantılı bir askeri faşist darbe olan 12 Mart’ı izleyen yeni kitle hareketinin en dolaysız hedeflerinden biri, Kontr-gerilla’nın açığa çıkarılması ve tasfiyesi idi. Bu mücadelenin baskısı ve o döneme denk gelen Kıbrıs bunalımının özel koşulları altında, dönemin başbakanı olarak Ecevit, böyle bir örgütün varlığını ve denetim dışılığını, yani dolaysız olarak CIA-NATO denetimi altında olduğu gerçeğini, itiraf etmek zorunda kalmıştı. Fakat bu durum bir tasfiyeye yol açmamış, tam tersine, bu CIA-NATO güdümlü örgüt, Türkiye’yi yeni bir askeri faşist darbeye sürüklemişti.

Her bir ülkedeki bu kirli savaş örgütleri, İtalya’daki isimlendirmeye Gladiolar, hemen tamamen CIA eliyle dolaysız olarak NATO bünyesinde kurulmuş, NATO tarafından yönetilen ve finanse edilen, NATO’nun genel stratejisine hizmet eden örgütler olmuşlar ve tam olarak birer iç savaş örgütü olarak iş görmüşlerdir.

Türkiye ve İtalya, bu konuda özellikle ön plandaki iki önemli NATO ülkesidir. Bu, bu ülkelerde sosyal mücadelenin ve ilerici-devrimci siyasal muhalefetin gücü ve etkisiyle dolaysız olarak bağlantılıdır. Zira bu kirli iç savaş örgütlerinin işlevi, tam da ve tümüyle bu alandadır. Türkiye’nin son elli yılında Kontr-gerillanın oynadığı çok özel rol göz önüne getirilirse, sözkonusu örgütlerin bu özelliği ve işlevi kolayca anlaşılır.

Bu onun, NATO’nun her ülkedeki sınıf mücadelesinde dolaysız olarak taraf olan bir örgüt olduğu, dolayısıyla da aynı zamanda bir iç savaş örgütü olduğu anlamına gelir. NATO’nun zamanında Sovyetler Birliği liderliğindeki bloka karşı bir politik-askeri örgüt olarak oynadığı temel önemde rol ile, her bir NATO ülkesindeki iç savaş örgütü rolünü birlikte düşünmek gerekir. Dahası, ilki potansiyel, oysa bu ikincisi gerçek, fiili bir rol olmuş, olagelmıştır.

NATO, yakın zamanda Yugoslavya ve Afganistan savaşlarını saymazsanız, tarihi boyunca bu anlamda bir devletler arası savaş örgütü olarak herhangi bir fiili icraat yerine getirmiş değildir. Bu açıdan bir emperyalist karşı kuvvet organizasyonu olarak Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Blok’una karşı elbette temel önemde bir işlevi olmuştur, kışkırtıcı bir tehdit ve şantaj örgütü olarak. Ama fiili savaş olarak asıl rolünü, bir iç savaş örgütü olarak, tek tek ülkeler bünyesinde oynamıştır. Bu kirli rol, her ülkedeki sınıf mücadelesine dolaysız olarak ve sistematik tarzda, ama tümüyle gizli olarak müdahale etmek yoluyla yerine getirilmiştir.

Örneğin NATO’nun İtalya’da oynadığı bu rol çok belirgindir ve aynı ölçüde önemlidir. Yıllarca İtalya’nın siyasal yaşamında önemli bir güç ve hükümet olma potansiyeli taşıyan İtalyan Komünist Partisi’ne karşı sistemli bir kirli savaş yürütmüştür. Bu çerçevede bir kısmı kitle katliamları olarak gerçekleşen sayısız provokasyonlarda ve girişimlerde bulunmuştur. Bunların yetmediği yerde açık tehditlere girişilmiş ve böylece, İtalyan seçmenin tercihi dolaysız olarak baskı altına alınmıştır, vb.

Türkiye’de on yıl arayla gündeme gelen her iki faşist askeri darbe, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri, CIA-NATO ikilisinin Kontr-gerilla eliyle uyguladığı icra-

atın ürünü olmuşlardır. Son elli yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirli savaşta, CIA-NATO güdümlü Kontr-gerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamışlardır.

12 Eylül askeri faşist darbesi kuşkusuz birinci elden bir Amerikan ürünü olmuştur. Fakat ilkin, başından itibaren ve halen, NATO demenin büyük ölçüde ABD demek olduğunu unutmamak gerekir. İkinci olarak, bu organik bağdan öteye, 12 Eylül askeri faşist darbesi aynı zamanda dolaysız olarak NATO’nun da bir ürünüdür.

Mehmet Ali Birand, çok iyi bilindiği gibi sistemin ve Amerika’nın has adamlarından biridir, gazeteciliğini uzun yıllar boyunca Brüksel’deki NATO karargâhı üzerinden yapmıştır. “12 Eylül” konulu ve isimli kitabında, darbenin yapıldığı günün gecesi, 12 Eylül’ün NATO karargahında sevinçle karşılandığını ve kutlamalara konu edildiğini tüm açıklığı ile yazmaktadır.

Ufuk Güldemir yine bir Amerikancıdır, o da *Kanat Operasyonu* isimli kitabında, Türkiye’deki sosyal hareketliliğin ve bunun ürünü devrimci gelişmelerin NATO karargahında nasıl kaygıyla izlendiğini, içinde bulunduğu coğrafi-stratejik konumdan dolayı, Türkiye için değil devrimci akımların, “ılımlı bir solu”n bile bir

lüks sayıldığını anlatıyor. Böylece bunun, toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi ezmek üzere gündeme getirilen 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bağını ortaya koyuyor. Bu çerçevede NATO’nun güneydoğu kanadındaki Türkiye operasyonunu ima eden *Kanat Operasyonu*, 12 Eylül askeri faşist darbesinden başka bir şey değildir.

İran Devrimi’nin ardından doğan kritik boşlukta bu operasyon NATO için özellikle acil ve zaruri hale gelmiştir. Toplumsal muhalefet ezilmiş, Yunanistan ile sorunlar çözülmüş, bu koşullarda Türkiye, İran Devrimi ile doğan boşluk da gözetilerek, emperyalist sistemin hizmetinde, Ortadoğu halklarına ve Sovyetler Birliği’ne karşı daha etkin bir biçimde konumlandırılmıştır. İçteki toplumsal muhalefetin ezilmesi NATO payına bu bölgesel ihtiyaçlar için özellikle önemli olmuştur.

Bütün bunları, NATO’nun bir iç savaş örgütü olarak çok belirgin olan rolüne ve bunun da onun uluslararası stratejisi ve politikalarıyla dolaysız bağına işaret etmek için ortaya koymuş oluyorum.

NATO’nun, devletler arası saldırgan bir askeri ittifak olmaktan öteye, bölgesine temel önemde bir rolü olmuştur. Bu askeri ittifakın bir savaş örgütü olarak karşıt kampa karşı oynadığı rol potansiyel, oysa şu veya bu ülkedeki toplumsal

muhalefete ve devrimci harekete karşı icraatı fiili olmuştur. İlk karşılıklı bir etkin güç dengesi oluşturmaktan ibaret kalmıştır. Sovyetler Birliği ile kurulan o “soğuk savaş” dengesi bunu anlatmaktadır. Ama bu denge içinde NATO, bir iç savaş örgütü olarak, her zaman aktif ve etkin bir rol oynamıştır. Çeşitli ülkelerin sınıf mücadelelerinde dolaysız ve etkin bir taraf olmuştur. Bu anlamıyla o, kapitalist-emperyalist sistemi Sovyetler Birliği liderliğindeki kamptan çok halklara ve devrimci akımlara karşı savunmuş ve korumuştur.

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu. Fakat biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü olduğunu biliyoruz. Evet, burada bir savunma fonksiyonu da var kuşkusuz, ama bu, dünya ölçüsünde kabaran devrimci dalga karşısında, sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor. İkinci Dünya savaşındaki oynadığı belirleyici rolün ardından Sovyetler Birliği dünya ölçüsünde büyük bir prestij kazanmıştı. Halkların verdiği mücadele Doğu Avrupa’da komünistleri öne çıkarmış, iktidarı almalarını kolaylaştırmıştı. Elbette Sovyetler Birliği’nin savaşta elde ettiği başarıya da bağlı olarak. O sıralar dünyada devrim dalgası doruğundaydı. Çin Devrimi en iyi dönemindeydi ve kesin zaferi göğüslemek üzereydi. Vietnam Devrimi ilerliyordu, Kore’de devrim vardı. Genelde büyük bir sosyal-siyasal kaynaşma vardı tüm dünyada ve kapitalist dünya sistemi, kendini gerçek anlamda tehdit altında hissediyordu.

Bu anlamda, yani kapitalist-emperyalist sistemi her yol ve yöntemi kullanarak ayakta tutmaya çalışmak anlamında, evet, NATO bir “savunma” örgütüdür. Yani dünya halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizme uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere kurulmuş bir örgüttür. Bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda, o bir “savunma örgütü”dür! Bir bütün olarak sistemi ve tek tek ülkelerdeki sermaye diktatörlüklerini savunma örgütü! Nitekim çeşitli ülkelerde hep de bir iç savaş örgütü olarak çalışması zaten bunu gösteriyor.

Zamanında NATO’nun kuruluş gerekçesi yapılan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku bugün artık yok. 1989 yıkılışından beri durum bu ve o zamandan beri NATO’nun yeni işlevi tartışılmaktadır. Ve gitgide belirginleşen yeni işlevine baktığımızda, bir iç savaş örgütü olarak kendini gösteren yanı giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu, NATO’nun temelde sistemi, Sovyetler Birliği’nin söz-

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu. Fakat biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü olduğunu biliyoruz. Evet, burada bir savunma fonksiyonu da var kuşkusuz, ama bu, dünya ölçüsünde kabaran devrimci dalga karşısında, sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor.

de tehdidine karşı değil, fakat gerçekte sistem karşıtı dinamiklere karşı korumak üzere oluşturulduğunun da bir itirafıdır. Sovyetler Birliği tarih olduğu halde NATO’nun tüm varlığıyla ortada durmasının, dahası etkinlik sahasını tüm dünya olarak ilan etmesinin anlamı da budur.

Gelinen yerde, yani bloklardan birinin yıkılıp böylece ünlü “dehşet dengesi”nin geride kalmasından beri, NATO’nun, bir devletler arası savaş örgütü olarak yeni rolü de, daha belirgin biçimde açığa çıkmaktadır. Dün Yugoslavya üzerinden görmüştük bunu. Bugün halen Afganistan üzerinden izliyoruz. Yarın emperyalistler arasındaki ilişkilerin gidişatına bağlı olarak, belki Ortadoğu’daki başka roller üzerinden göreceğiz bunun yeni örneklerini.

Şunu da eklemek gerekir: Yugoslavya’dan farklı olarak, işbirlikçi bir kukla yönetimin bulunduğu Afganistan’daki rolü, emperyalist işgali sürdürmek ve buna karşı direnişi ezmek olarak çıkıyor karşımıza. Yani savaş ve iç savaş örgütü rolleri burada iç içedir. Bu da ilginç bir durum örneğidir ve yarının devrimci gelişmeleri karşısında, NATO’nun üstleneceği temel role açıklık kazandırmaktadır.

Bu açıdan NATO konusu fazlasıyla önemlidir. Bu çerçevede NATO’nun kitleler nezdinde teşhirini, emekçiler arasında NATO’nun konumu, işlevi ve hazırlandığı yeni misyonlar konusunda açık bir devrimci bilinç geliştirmeyi önemsemek, sürekli bir iş edinmek durumundayız. Türkiye’de burjuva gericiliğini zora sokacak her önemli devrimci gelişme, karşısında dolaysız olarak ABD emperyalizmini ve NATO’yu bulacaktır. Bunu hep akılda tut-

mak gerekir. ABD emperyalizmi ve NATO, her zaman ve bugün halen bu açıdan oynadıkları karanlık ve kirli rolü, günü geldiğinde çok daha dolaysız ve açık olarak oynayacaklardır. Devrim yapmak isteyenler bugünden bunun bilincinde olmalı, buna göre hazırlanmalıdırlar.

Konu bu açılardan bizler için ayrıca temel önemde bir stratejik sorundur. Türkiye’de NATO’ya karşı, ‘60’lı yılların o etkin çıkışlarından kök alan bir mücadele geleneği de var. Bunu yeni koşulları, NATO’nun bugünkü yeni rolünü ve misyonunu da gözeterek, canlandırıp geliştirmemiz gerekir.

Türkiyeli devrimcileri olarak bu açıdan halen zaaf içinde olduğumuz için bunun altını özellikle çiziyorum. NATO, her şeyden önce ABD demek. NATO’nun arkasında en başta ve etkin yönetici güç olarak Amerikan emperyalizmi var. Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı faaliyetleri ile, politikalarıyla, saldırı ve işgalleri ile o kadar ilgileniyoruz da, NATO’nun buna etkin bir biçimde hizmet ettiğini gözden kaçırabiliyoruz. Oysa NATO esas yönünden bir Amerikan örgütüdür. NATO Irak’a yönelik emperyalist saldırı savaşında da gerçekte aktif ve etkin bir biçimde rol oynadı. Awaks uçaklarından Alman teknisyenlerine kadar... Almanya güya savaşa karşıydı ve savaşın dışındaydı. Ama gerçekte, NATO üzerinden sunulan lojistik destek ile Irak’a müdahalenin dolaysız olarak içindeydi. NATO’yu Amerika’dan ayırmak zaten mümkün değil. Şu veya bu ülkeye ABD müdahalesi olacak da NATO bunun dışında kalacak, bu düşünülecek şey değil.

ABD emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşının ardından artık kapitalist dünya sisteminin patronu olduğu için, bunu doğal bir biçimde, herhangi bir zorlamayla değil, tam tersine, öteki emperyalist müttefikleri de buna ihtiyaç duydukları için aynı zamanda, bu liderliği kolayca üstlendi.

Bu konum aynı biçimde NATO’ya da yansdı. En büyük kuvvetler ABD’ye ait, teknolojik alt yapı büyük ölçüde ABD’ye ait. Faturasını önemli ölçüde ABD ödüyor. Ve doğal olarak esas sözü de bu durumda her zaman ABD söylüyor. Örgüt esası yönünden onun denetiminde ve hizmetindedir. Karargah Brüksel’dedir, coğrafyası Avrupa olmak zorundadır, çünkü çatışmanın ve muhtemel bir savaşın esas alanı Avrupa’dır. Ama gerçek komuta, yönetim ve denetim her zaman Amerika’nın elindedir.

Özetle tartışmasız bir ABD hegemonyası var NATO’da. Bu kuşkusuz iyi bilinen bir olgudur. Fakat yeterince bilinmeyen ya da gözetilmeyen temel önemde bir sonucu var bunun. NATO aynı zamanda sistem içi çelişkileri kontrol etmenin ve uzlaştırmanın da bir aracıdır. Bu NATO’nun temel önemde bir siyasal işlevi olagelmıştır. Ve bugün, daha doğrusu Doğu Bloku’nun çöküşünden beri, NATO’nun bu işlevi özellikle de ABD emperyalizmi hesabına giderek ayrı bir önem kazandığı için, bunun üzerinde ayrıca durmak, bu çerçevede son Riga Zirvesi’ne de yansıyan bazı sorunları irdelemek durumundayız.

(Devam edecek...)

Hıdır Demir'in anısına...

Baki Duman

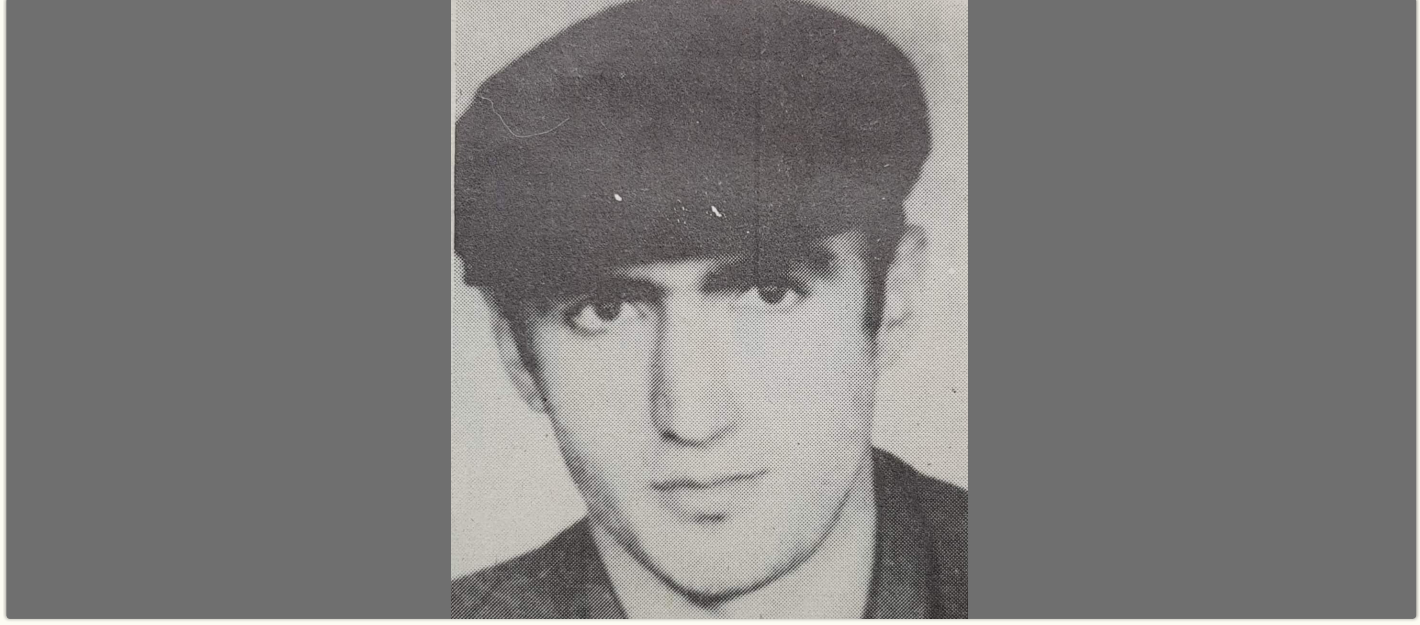
Dersim GKB'nin önder kadrolarından Hıdır Demir, 2 Nisan 1980'de öldürüldü. Hıdır'ın devrimci yaşamını konu alan bu metin, yayın hazırlıkları süren Sinan ve Dersim kitabının "Olaylar ve İnsanlar" bölümünden alınmıştır...

Hıdır Demir çocukluğundan itibaren devrimci ilişkiler içinde yetişmişti. Ama onun 1976 yılı sonuna kadar Halkın Kurtuluşu gençliği içinde tanındığı söylenemezdi. Sempatik ve esprili kişiliğiyle çevresinde sevilen bir gençti. HK gençliği içinde bir sıra neferiydi. Yakın köylüsü gençler dışında kimse onun Sinan'ın kardeşi olduğunu bilmiyordu. İlişkileri daha çok yakın köylüsü öğrenciler ve Kışla Mahallesi'nde oturan yaşlılarından oluşuyordu.

1976 yılı sonbaharında Ankara'da bir devrimci faşistler tarafından öldürülmüştü. Dersim Miskeşah köyünden olan bu devrimcinin cenazesi şehir girişinde karşılanmış ve kalabalık bir katılımla köyüne götürülmüştü. Bu devrimcinin cenazesi HK kitlesi için iki yeni yoldaşıyla tanışma vesilesi olmuştu. İlki, aslında Sinan'ın ilk çekirdeğinden biri olan ama Ankara'da hukuk eğitimi gördüğü için yeni kuşak tarafından tanınmayan Hüseyin Sancar'dı. Cenazeyle birlikte gelmiş ve THKO adına konuşma yapmıştı.

Defin sonrası kitle gruplar halinde dağılmaya başladığında, HK kitlesi genç bir yoldaşını daha tanıyacaktı. Gruplar halindeki dağılmayı fırsat sayan polis arama bahanesiyle şehrin girişine barikat kurmuştu. Bu besbelli ki kontrolü elde tutma manevrasıydı ve fazlasıyla keyfiydi. Ama HK yöneticilerinden birinin de içinde olduğu çeşitli gruplardan oluşan eylem komitesi, "önemli kadrolar"ın şehre dağılma yolunda dönmeleri ve kitlenin aramadan geçmeyi kabul etmesi üzerine anlaşmışlardı. Bir grup THKO-HK gençliği buna isyan etmiş ve kararı tanımadığını ilan etmişti.

İnisiyatif alan ve grup adına öne çıkan Hıdır Demir'di. Henüz 18'ine yeni ayak basacak olan bu genç, yaptığı kısa konuşmada, alınan kararı "sağcı ve teslimiyetçi" ilan etmişti. Kendisine "örgüt kararı" hatırlatılınca da, "örgütten ayrılıyoruz" diye kestirip atmıştı. "Şefler dağılma yolunu tırmadıklarında", Hıdır ve ekibi

Dersim GKB'nin önder kadrolarından Hıdır Demir, 2 Nisan 1980'de öldürüldü. Hıdır'ın devrimci yaşamını konu alan bu metin, yayın hazırlıkları süren Sinan ve Dersim kitabının "Olaylar ve İnsanlar" bölümünden alınmıştır...

bütün kitlenin desteğini alarak barikata yürümüş ve aşarak geçip gitmişti.

Hıdır'ın "örgütten ayrılıyoruz" sözlerini fazla ciddiye alan yanındaki genç öğrencilerden biri, "farz edelim ki örgütten ayrıldık, peki bizim örgütümüzün adı ne olacak?" diye saf saf sorunca, Hıdır cevabı yapıştırmıştı: "Halkın Kuvveti!"

"HALKIN KUVVETİ" PERTEK'TE KUVVET OLDU

"Halkın Kuvveti", alınan kararın sağ nitelikte olduğu düşüncesinden hiçbir zaman geri adım atmadı. Ama yeni bir örgüt kurma söylemi, Hıdır'ın saf yoldaşına yaptığı bir espriydi yalnızca. Yine de Hıdır ekibini dağıtmış değildi. Grubunun ana kitlesi Pertek köylerinden olduğu için, hep birlikte Pertek merkeze yerleştiler. Pertek gençlik çalışması da bundan sonra canlandı. Yaklaşık 1-1,5 yıl içinde de faşistleri Pertek'ten söküp attılar. Türk kökenli ve Sünni mezhepten emekçilerle inanılmaz iyi bağlar kurdular. Bu kesimden gelen gençlerin bir kısmı siyasal faaliyetlere dahil edildi. İlçe merkezinde oturan sakinlerin önemli bir bölümü artık devrimcilerin dostuydu.

Pertek gençliğini okul ve köy birimleriyle üzerinden örgütlediler. Pertek gençlik

örgütü, sıkıyönetim geldiğinde, faaliyetini koşullara uyarlamakta zorlanmayan gençlik birimlerinin başında geliyordu. Hıdır, biri Pertek merkezde olmak üzere birbirinden bağımsız üç değişik köy grubunda kendi komitelerini kurmuştu. Gençlik kitle örgütü YDGD, sıkıyönetim koşullarında bir dağın yamacında kongresini yaparak yönetimini yenilemişti.

Hıdır doğal önderliğin kendine özgü tiplerinden biriydi. Yalnızca gençlik alanında değil, köylüler içinde de bir otoriteydi. Bazı köylerde on yıllardır bir türlü çözilemeyen anlaşmazlıklar, o yıllarda devrimcilerin hakemliğinde konuşulup çözüme bağlanıyordu. Pertek bölgesinde köylülerin karar merci olarak istedikleri ilk kişi, alandaki parti sorumluları ya da tanınmış devrimci simalar değil, Hıdır oluyordu. Tanz köylüleri bir parti görevlisinin önerilmesi üzerine oylama yapmışlar, tek karşı oy dışında oybirliğiyle Hıdır'ı istemişlerdi.

HIDIR DERSİM MERKEZE GERİ DÖNÜYOR

Sıkıyönetimin ilanından sonra Dersim merkezde bir boşluk yaşanıyordu. Bu alandaki gençlik çalışması Dersim TDKP çalışmasının en kritik alanıydı ve riske

edilemezdi. Bu nedenle Pertek gençlik çalışmasının zayıflayabileceği göze alınarak Hıdır merkeze kaydırılmıştı. Doğal önderlik vasıfları taşıyan kadrolar, yetkiler başkalarında olsa bile, kapasite ve yetenekleriyle örgüte ve çalışmaya kendi renklerini verirler. GKB merkez çalışması da Hıdır'ın rengini almaya başlamıştı. Gençlik çalışması onun ekibiyle kaynaşması sayesinde hiçbir sarsıntı yaşamamıştı. O kısa sürede bütün GKB biriminin tartışmasız otoritesi ve gençlik kitlesinin sevgilisi olmuştu.

Dersim merkezdeki çekirdek gençlik grubunu yönetmek hem kolay ve hem de çok zordu. Kolaydı, çünkü büyük bir bölümü organlarda örgütlüydü ve ne yapacaklarını bilen militanlardı. Zordu, çünkü bu ekibi çekip çevirmek kapasite gerektirirdi. Hıdır kapasitesiyle misyonunu oynayan bir devrimciydi. Örgüt yetkisi kullanmayı asla bilmezdi. Böyle bir yetkiye tepki duyduğu bile söylenebilirdi.

Gençler için onunla çalışmak ve eyleme çıkmak bir zevkti. Çok doğal bir otoritesi vardı, gençleri disipline etmeyi iyi başarıyordu. Nitekim Veli Gültekin'in öldürülmesinden sonra, Veli'yi seven gençlerin öfkesini dizginlemeyi o başarmış, PKK'lılarla kavga yaşanmasını önle

mişti. Yönettiği gücün bütün enerjisi- ni 24 Ocak Kararları ve faşist diktatörlü- ğün saldırılarına karşı mücadeleye kana- lize etmeyi başarmıştı.

2 Nisan 1980 günü TDKP il örgütü- nün 24 Ocak Kararları ve sıkıyönetimin saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta yığınları gösteriye çağıran bildirisinin dağıtımını planlamış, kendi de Dağ Mahallesi'n- de dağıtım yapacak grubun başına geç- mişti. Dağıtım esnasında devriye gezen askerler ile sürekli dolaşan polis otoları- na karşı azami dikkat gösteriyorlardı. Bu nedenle dağıtım işi yavaş yürümüş- tük. Çalışmanın sonuna gelinmişti. Son sokağa girdiklerinde yanındaki yoldaşını sokağın başına bırakmıştı. Üç-beş adım atar at- maz, MİT'e çalıştığı bilinen birinin kiraya verdiği evinden çıkan iki kişi karanlıkta yaklaşıp, "kimin bildirisi" diye sormuş- lardı. Bunlardan bir PKK'nın tanınmış kadrolarından Veli Tayhani'ydi. Öteki ise Hıdır Alkış. Hıdır Alkış PKK'lılarla iyi iliş- kileri olan ama PKK'lı olmayan biriydi. Devrimci Kurtuluşçu olduğunu söylerdi. İki farklı örgütten tanıdığı iki kişi yakla- şınca bir terslik olabileceğini ne o, ne de sokağın başındaki yoldaş düşünmüştü. Hıdır yine de "kimin bildirisi?" sorusuna "Devrimci Yol'un diye cevap vermişti. "Seni tanımadık mı!" diyerek küfür eden ikili silahlarını ateşlemiş ve karanlığa karışmışlardı. Ne iki sokak aşağıdaki as- kerler silahların patladığı yöne yönelmiş, ne de tur atan polis otoları olay yerine

gelmişlerdi.

SİNAN TEHLİKEYİ SEZİYOR VE FELAKETİ ÖNLÜYÖR

Hıdır vurulduğunda Sinan (Teslim Demir) il dışındaydı. Haberi alır almaz, yakalanma riskini göze alarak, özel bir araçla Dersim'e gelmişti. Zannedilece- ği gibi, kardeşinin vurulmasından ötürü duyduğu hassasiyetten ötürü değildi bu. O, Veli Gültekin'den yalnızca bir hafta sonra bu kez Hıdır'ın öldürülmesinin, bir süredir zor zaptedilen GKB'li militanların öfkesini kontrolden çıkarabileceğinden korkmuştu.

Kaygılarında haklıydı. Demek ki yö- nettiği güçleri iyi tanıyordu. Hastaneye varır varmaz gençlerin ve kimi partililerin öfkesine maruz kalmıştı. Kimi HK'lı analar bile "bu kadar da olmaz" demeye başla- mışlardı. Normalde Dersim'in kadroları, özellikle de gençleri, ona karşı saygıda asla kusur etmezlerdi. Fakat şimdi sayısız militan ona karşı ağız birliği etmişçesi- ne "Al sana teşhir ve tecrit politikasının sonu. Taşları bağladın, köpekleri saldın!" diye tepki gösteriyor, yapılan Hoca'nın suçuymuş gibi onu itham ediyorlardı.

Sinan işinin bu kez kolay olmadığını anlamıştı. Ama bir misilleme girişimini engellemek zorundaydı. Kontrol kaybe- dilirse olabilecekleri düşünmek bile istemi- yordu. Hıdır'ın acısını unutmış, bir çı- lnlık olmasın diye çabalıyordu.

Yaklaşık sekiz bin kişinin katıldığı ce- naze töreninde tek konuşmayı kendisi yapmıştı. Konuşmaya başlamasıyla be- raber topluluk inanılmaz bir suskunluğa girmişti. Hıdır'ın pek çok yoldaş, Pertek, Mazgirt ve Hozat'ın militanları, öfke ve sabırsızlıkla "saldırı" kararının açıklan- masını bekliyorlardı.

Bir an Sinan'ın sözü ansızın kesilmiş, yanık sesle devrimci bir ağıt yükselmışti: "Yürüyoruz dalgalar gibi Ellerimizde bayraklarımız Ölüyoruz yaşatmak için Özgürlük uğruna dökülen kanız En yiğitlerimiz ölmüşse bile Yiğitlere gebe analarımız"

Konuşmasını kesmiş, marşın bitmesi- ni beklemişti. Söze yeniden başladığında, belki binlerce insan şimdi ağzından inti- kam sözleri dökülecek diye bekliyordu. O ise bir an beklemiş, gözlerini ufka çe- virmiş ve kitleyi süzdükten sonra mealen şunları söylemişti:

"Dün aşiretleri birbirine kırdırıyor- lardı. Şimdi aynı oyunu Dersimli gençler üzerine oynuyorlar. Kendi arkadaşını vu- rup bunu üstümüze yıkanlar kan davası güderek düşmana hizmet ediyorlar. Biz komünistiz ve devrim için varız, feodal intikam için değil. Hangi oyunu çevirir- lerse çevirsınler doğru bildiğimiz yoldan şaşmayacağız. Kurulan tuzaklara düşme- yeceğiz. Bu düzeni yerle bir ettiğimiz gün yoldaşlarımızın intikamını da almış ve onların rahat uyumalarını sağlamış ola-

cağız.

Genç yoldaşlarım, olan biteni Der- sim halkına anlatın! Dersim halkı katil- lerin hakkından gelir. Hıdır, Veli, Hüseyin [Sancar], Komir [Hüseyin Demir], Yusuf ve Sultan, sizden devrim bekliyor, feodal intikam değil. Onların anısına size ses- leniyorum. Kurulan tuzaklara dikkatlice bakın!

Eğer tuzaklara düşmeye hevesli ve katillerle düello yapmaya kararlı olanla- rınız varsa, böyleleri önce hareketimizle bütün bağlarını kessinler."

Ortalığı derin bir suskunluk aldı. Her taraf buz kesmişti. Slogan bile atılma- dı. Bütün bir örgüte rağmen tutumu çok netti. Yüzlerce militanın kopuşunu göze almıştı.

Büyük insanlık, davasını her şeyin üstünde tutmak, devrime kenetlenmiş irade denilen şey bu olmalıydı. TDKP Dersim önderliği, o önderliğin düzeyi, Tahsin Hoca, Kara, "Doğunun generali", yani Teslim Demir, buydu işte. Kardeşinin acısını bile yaşayamamış ama büyük bir felaketi önlemişti.

Hüseyin Demir, Veli Gültekin ve Hıdır Demir... Dersim GKB, yalnızca altı hafta içinde üç temel direğini peş peşe kaybet- mişti. 12 Eylül sonrası dağılmada genç- liğin bu üç önder kadrosunun yitirilmiş olmasının payı neydi? Bunu en iyi o dö- nemin sahipsiz kalan gençlik kuşağı bilir.

"Parti sırrı"

Bulgar yazar Marko Marčevski'nin, ikinci emperyalist paylaşım savaşında Bulgar partizanları anlatan kitapların- dan biri "Parti Sırrı"dır (öteki "Özgürlük Savaşı"). Parti Sırrı'nın konusu, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Bulgaristan cephesinde geçiyor. Yok- sulluk içinde büyümüş, yaz aylarında çobanlık yapan, çobanlık yaptığı esna- da partizanlarla tanışarak mücadeleye atılan bir genci merkezine alan roman, Nazi Almanyası'na ve ülkesinin faşist yö- netimine karşı savaş veren Bulgaristan partizanlarını ve Bulgar Direniş Hareke- ti'ni anlatıyor.

Kitabın ana karakteri olan Petrak isimli genç, kış aylarını kasabada, yaz ay- larını ise dağda, ondan yaşça büyük bir arkadaşıyla beraber çobanlık yaparak geçirir. Petrak'ın meraklı ve çok soru so- ran bir yapısı vardır. Kaldıkları kulübeye bir gün Kozarov isimli bir partizan gelir. Petrak'ın çoban arkadaşı, Kazarov'u ta- nımaktadır. Partizanın ziyareti sonucun- da Petrak da daha önceden ilgili olduğu partizanlardan biriyle tanışmış olur. Ar- kadaşı, Kozarov'un partizan olduğunu her ne kadar saklamaya çalışsa da Pet- rak bunu anlar ve sürekli soru sorarak arkadaşını sıkıştırır. Sonunda arkadaş

gerçeği söylemek zorunda kalır.

Kozarov'un ziyaretinden sonra, ar- kadaşı, konuşkan ve meraklı yapısından kaygılandığı Petrak'a şu öğüdü verir: "Kimseye bir şey sorma, bildiğini kimse- ye söyleme", çünkü bu bir "parti sırrı"dır.

Kozarov ile iletişimi iyice gelişen Petrak, verilen görevleri eksiksiz yerine getirerek ona yardım etmeye başlar ve etkinliğiyle onun gözüne girer. Zamanla aktifliği artan Petrak, RMS'ye (İşçi Genç- lik Örgütü) katılır.

Petrak ve yoldaşları evlerde toplan- tılar yaparlar, faaliyet yürütürler. Günün birinde 13 yoldaşıyla beraber yakalanır. Yakalanma sonrası Petrak ve yoldaşları ağır işkencelerden geçerler ama Petrak

o tavsiyeyi unutmamıştır: "Kimseye bir şey söyleme, bu bir parti sırrıdır". Ağır işkencelere rağmen tek bir kelime dahi konuşmayarak, partiye ve parti sırrına olan bağlılığını kanıtlamış olur. Yoldaşla- rı da onun gibi konuşmamıştır. Onlardan bir şey alamayacağını anlayan faşistler, Petrak'ı ve 13 yoldaşını infaz etmeye bir dağ başına götürürler. İnfaz sırasın- da Petrak, bir yolunu bulur ve kurtulur. Ama 13 yoldaşını kaybetmiştir. Bunun sonucunda devrimcilik duyguları iyice pekişir ve acısını öfkesiyle bileyip onlara katılmak üzere dağa, partizanları ara- maya koyulur. Sonu faşistlerin yenilgisi, partizanların zaferiyle biten o yola çıkar.

Kitap, özellikle iç illegalitenin önemi-

ne, partiye adanmışlığa ve parti sırrına olan bağlılığa, yani mücadele verdiğimiz bu topraklara uyarılsak "ser verip sır vermeme" ilkesine etkileyici ve güçlü bir şekilde vurgu yapıyor. Binlerce kayıp verilmiş o muazzam zaferi, "Bulgar Dire- niş Hareketi"ni anlatması sebebiyle "ör- gütlü bilinç" için büyük bir önem taşıyor. Dolayısıyla, mücadeleye yeni atılan genç yoldaşlar başta olmak üzere tüm dev- rimcilerinin okuması gereken bir kitap...

"Ve parti sırrını ele veren her insan parti önünde, arkadaşları önünde ve bütün Bulgaristan halkı önünde iki kat suç işlemiş olur. Seni darağacına da çek- seler, parti sırrını yine korumalısın. Kim- seye bir şey sorma ve kimseye de bir şey söyleme. Seni parça parça etseler bile susmalısın."

"Parti sırrına gelince... Ben bütün işkencelere katlandım ve onu verme- dim. Onu, on üç arkadaşım da vermedi. Onlar ağızları kapalı, çeneleri kenetlen- miş olarak öldüler. Bunun için, katillerin onları gömdükleri yerde bugün bir anıt vardır ve üzerinde altın harflerle şunlar yazılıdır: "Onlar, bizi yaşatmak uğruna öldüler." (Arka kapak yazısı)

ESENYURT'TAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Google ve YouTube emperyalist savaşın tarafındalar

Emperyalist savaşlar artık birden fazla cephede cereyan ediyor. Silahlı ve ekonomik-ticari savaşların yanısıra yalan, çarpıtma, dezenformasyon, sahte kurgular, mizansenler vb. ile örülmüş bir medya savaşı yürütülüyor. Savaş artık öncelikle medyada başlıyor. Ukrayna'da medyanın savaş borazanlığı net bir şekilde görüldü. Çünkü fiili savaş başlamadan çok önce medya kıyasıya bir savaş başlatmıştı.

Bu savaşta televizyon-radyo kanalları, gazeteler, dergiler gibi 'klasik medya' araçlarının yanı sıra, sosyal medyanın da etkin kullanımı söz konusu. ABD ile suç ortakları medya savaşına "karşı tarafın sesini kesme" boyutunu eklediler. Zira tek taraflı yayın yapan Batı medyasının uydurduğu yalan ve çarpıtmaları bir şekilde teşhir eden haberlerin Batı toplumlarına ulaşmasının engellenmesine özel bir önem veriyorlar. Aksi halde kitlelerin emperyalist savaş karşıtı tepkilerinin daha hızlı gelişebileceğini biliyorlar.

Kendini "basın özgürlüğü şampiyonu" diye pazarlayan Batılılar, iğrenç bir ırkçı histeri eşliğinde anında Rusya merkezli kanalları yasakladılar. Buna rağmen gerçeklerin üstünü tam örtemeyen Biden yönetimi doğrudan Google ve YouTube gibi dev teknoloji tekellerine direktif vererek sansür uygulamalarını istedi. Savaş çığırtkanlığı yapan Batı medyasından farklı bilgiler içeren yayınların derhal susturulması istendi.

Küresel çapta sansür uygulama olanaklarına sahip olan Google savaşta aktif bir taraf olduğunu kanıtlamak için harekete geçti. Polonya'yı ziyaret eden Google'ın üst yöneticisi (CEO) Sundar Pichai, "Ukrayna halkına yardım etmenin yollarını bulmak" için Varşova'ya gittiğini açıkladı.

Son dönemde Batı emperyalizminin 'saldırgan köpeği' gibi davranan Polonya Başbakanı Mateusz Morawiecki ile görüşen Sundar Pichai, yaptığı açıklamada "Rusya tarafından finanse edilen kanalları ve uygulamaları engelliyoruz" dedi.

ABD'nin savaş politikasına aykırı olan sesleri susturmakla övünen CEO, tam bir utanmazlıkla "Ürünlerimiz aracılığıyla insanlara güvenilir ve yararlı bilgilerin

ulaşmasını sağlamak için çalışıyoruz" türünden laflar da ediyor. Google'ın savaşa katkısının sansürden ibaret olmadığını da açıklayan CEO, Ukraynalılara hava saldırısı uyarılarının yanı sıra sığınaklar ve insani yardım konularında yardım ettiklerini, bu kapsamda 'insani yardım' kuruluşlarına 35 milyon dolar bağış yaptıklarını söyledi.

Emperyalist savaşta tarafı olan Google tekeli, kendi bünyesindeki YouTube'da da aynı çizgiyi sürdürüyor haliyle.

YouTube, Pulitzer ödüllü gazeteci Chris Hedges'in RT (Russia Today) programı ve Emmy adayı 'On Contact'ın 6 yıllık bölümlerini platformdan kaldırdı.

Kendisine hiçbir açıklama yapılmadı

dan silme kararının uygulanmasına tepki gösteren Hedges, "Totaliter sistemlerde birden yok olabiliyorsunuz. (Programdaki) biyografilerin Putin ile nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlamakta güçlük çekiyorum" dedi.

Bu arada ABD'nin savaş politikalarına angaje olan YouTube tekelinin tahammülsüzlüğü Rusya kanallarıyla sınırlı kalmadı. ABD'nin saldırganlık ve savaş politikasına aykırı olan sesleri de boğmak için harekete geçti.

Sputnik Türkçe'de yer alan habere göre Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un bir konuşmasının bazı bölümlerini yayınlayan Hindistan merkezli haber kanalı WION'ın YouTube kanalının yayınları da askıya aldı.

Bu yasağın Lavrov'un konuşmasından dolayı alınmış olma ihtimali düşük görünüyor. Belli ki, YouTube, WION haber kanalının yayın çizgisi Washington'daki savaş baronlarını rahatsız ettiği için bu yasağı uyguluyor.

Dev teknoloji tekellerinin bu yasak ve sansür politikası, Batı'nın basın, fikir, ifade özgürlükleri üzerine ettiği lafların kaba riyakarlıktan başka bir anlam taşımadığını gözler önüne seriyor. Emperyalist savaş meşrulaştırmanın kolay olmadığını bilen savaş baronları, toplumları silah tekellerinin bülteni gibi yayın yapan medya araçlarına mahkum ederek, savaş destekçisi ya da "pasif izleyici" konumuna itmek için adeta çırpınıyorlar.

Financial Times sayfalarını Neonazilere açtı

ABD-İngiltere başta olmak üzere Batı'nın medya tekelleri emperyalist saldırganlık ve savaşların propaganda aygıtı olarak çalışırlar. Geçmişte olduğu gibi bugün de işlenen bütün savaş suçlarına ortaklar. Batı sermaye medyası Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısından önce de sonra da bu iğrenç rolünü oynadı, oynamaya da devam ediyor. Emperyalist savaş kitleler nezdinde kabul edilebilir hale getirmek için çalışmakla kalmıyor, estirilen iğrenç ırkçı histeriyi de körükliyor.

Batılı sermaye medyasının, savaş suçuna pervasızca ortak olması, Batı'da "objektif gazetecilik" rivayetinin kaba bir yalan olduğunu birkez daha gözler önüne serdi. Silah tekellerinin borazan-

lığını yapan bir medyada objektif gazetecilik değil ama başka işler çevriliyor. Örneğin tam bir pervasızlıkla düpedüz emperyalist savaş suçuna ortak olan bir 'gazetecilik' yapılıyor.

Batı medyasının "saygın" temsilcilerinden biri de İngiltere merkezli Financial Times gazetesidir. Bu gazete daha çok finans kapitalin Londra'daki sözcüsü gibidir. Ekonomik ve siyasal olarak "liberal" diye pazarlanır. Vahşi kapitalizmi savunması bakımında ekonomik alanda liberal olabilir, ancak siyasal alanda libe-

ralden öte bir çizgide olduğu anlaşılıyor.

Financial Times, son olarak Ukrayna'daki Neonazi örgütlerden biri olan Azov Taburu'nun şefine sayfalarını açtı. İkinci emperyalist paylaşım savaşında Hitler ordularıyla işbirliği yapıp, Sovyetler Birliği'ne karşı savaşan faşist çetelerin başı Stepan Bandera'yı 'ulusal kahraman' sayan bu faşist örgüt, Neonazilerin Ukrayna'daki en güçlü temsilcilerinden biri olarak biliniyor.

Financial Times, Azov çeteleri arasında "beyaz şef" lakabıyla bilinen Andrey

Biletskiy'nin makalesini yayınlamak, sayfalarını Neonazi propagandaya açtı. Azov Taburu'nun şefinin, "Vatanseverlik ve Nazizmi karıştırmayın" başlıklı makalesini yayınlayan Financial Times, burjuva siyasal liberalizminin gerçekte ne olduğunu bir kez daha gösterdi. Azov Taburu'nun şefi, Neonaziliklerini İngiltere kamuoyuna 'vatanseverlik' diye pazarlıyor. Aracı ise Financial Times...

Batı'nın medya tekelleri savaşa o kadar angaje olmuşlar ki, silah tekellerinin propaganda aygıtı olmakla yetinmiyor, Financial Times örneğinde görüldüğü üzere, Ukrayna'daki Neonazileri 'meşrulaştırmayı' iş edinecek kadar gericilik ve faşizme yatkın olduklarını da ispatlıyorlar...

“Ruble ile ödeme yoksa gaz da yok”

ABD'nin savaş arabasına binen AB ülkeleri, Rusya'ya karşı ekonomik ambargo uygulayarak bir anlamda ayaklarına kurşun sıkıyorlar. Zira Rusya'ya yaptırım uygulanması dolaysız bir şekilde bu ülkelerin ekonomilerini de olumsuz yönde etkiliyor. Dizel, benzin, doğalgaz, elektrik başta olmak üzere birçok temel tüketim maddesine yapılan zamlarla 'savaş faturası' şimdiden emekçilerin sırtına yıkılmaya başlamış bulunuyor.

AB ülkeleri doğalgaz ve petrol alanında önemli ölçüde Rusya'ya bağımlılar. Rusya'dan petrol-doğalgaz alımından vazgeçmek isteseler bile, geçiş süreci için yıllar gerektiği belirtiliyor. Kısa vadede bunun mümkün olmadığını AB şefleri de dile getiriyor. Buna rağmen AB'nin 'savaş şahinleri' gerilimi tırmandıran, ekonomik-ticari savaşı kızıştıran adımlar atıyorlar. Rusya'dan doğalgaz-petrol alımını durdurulmuş diye vaaz veriyorlar. Bunların başını ise, Alman Yeşiller Partisi'nin Eş-başkanı ve Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock çekiyor.

Rusya'ya de facto petrol ambargosu uygulamak istediklerini söyleyen Baerbock, tam bir utanmazlıkla bunu “değerlere dayalı enerji politikası” diye yutturmaya çalışıyor. “Değerler” dediği şey ise, orta çağ artığı Körfez şeyhlerinin “değerleri” oluyor. Değerler zırvası bir yana bırakılırsa, bu yönde adım atılması durumunda bunun ağır bir mali yükü olacağını, ‘militarist yeşil’ Bakan başta olmak üzere AB şefleri biliyor elbette. Rusya hiçbir ekonomik karşı önlem almamışken enflasyon artmış, ayçiçek yağı, un, makarna gibi temel tüketim maddeleri sıkıntısı çekilmeye başlamış, emekçilerin refah düzeyi düşmeye başlamıştır. Petrol ve

Görünen o ki, AB'deki savaş şahinleri bir yandan yüz milyarları silahlanma için harcarken, öte yandan Rusya'ya yaptırımları sıkılaştırarak işçi ve emekçilere ağır bir 'savaş faturası' ödetmekten çekinmeyecekler. Bu militarizm histerisi durdurulamazsa, savaşın faturası kabarmaya devam edecektir.

doğalgaz ambargosunun uygulanması durumunda ise, faturanın çok daha ağır olacağını, konuyla ilgili hemen herkes dile getiriyor.

‘Militarist yeşil’ Bakan ve onun gibiler ekonomik-ticari savaşı kızıştırırken, Rusya'dan da ekonomik alandaki ilk hamle geldi. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in geçen hafta “dost olmayan ülkelere petrol ve doğalgazın ruble ile satışına geçilmesi” yönünde talimat verdiği açıklanmıştı. Söz konusu talimata göre ruble ile satışlara 31 Mart'tan itibaren geçiş yapılacak. AB ülkeleri bu karar uymayacaklarını açıklamış ve ruble ile ödeme yapmayacaklarını ilan etmişlerdi. Hal böyleyken Kremlin sözcüsünün salı günü

yaptığı açıklama, ekonomik-ticari savaşın kızışacağına işaret ediyor.

Basın toplantısı düzenleyen Kremlin sözcüsü Dimitri Peskov, AB ülkelerinin ruble ile ödeme yapmamaları durumunda ne yapacakları yönündeki soruya şu karşılığı verdi: “Hayır işiyle uğraşmayacak, Batı Avrupa'ya ücretsiz gaz göndermeyeceğiz.”

“Ödeme (ruble ile) yoksa gaz da yok” ifadelerini kullanan Peskov, buna rağmen gazın kesilip kesilmeyeceği konusunda nihai kararın henüz alınmadığını belirtti.

Rusya'nın AB ülkeleriyle köprüleri atmak istemediği ve petrol-doğalgaz satışından elde ettiği paraya olan ihtiyacı dikkate alınırsa, Avrupa'ya petrol-doğal-

gaz sevkiyatını durdurması kolay değil. Buna karşın ruble ile ödeme talebinde bulunması, Putin yönetiminin ekonomik-ticari savaş alanında uzun süre pasif kalmayacağına işaret ediyor.

Görünen o ki, AB'deki savaş şahinleri bir yandan yüz milyarları silahlanma için harcarken, öte yandan Rusya'ya yaptırımları sıkılaştırarak işçi ve emekçilere ağır bir 'savaş faturası' ödetmekten çekinmeyecekler.

Bu silahlanma ve militarizm histerisi işçi ve emekçilerin direnişiyle durdurulamazsa, savaşın faturası kabarmaya devam edecektir.

IG Metall delegelerinden ‘savaşa hayır’ açıklaması

ruz.”

Çağrı, yapılan şu güçlü vurguyla tamamlanıyor: “Sınırlar halklar arasında değil, savaştan çıkar sağlayanlar ile kurbanları arasındadır!”

Toplantıya katılan bir delege/işçi rf-news'e yaptığı açıklamada, “kararın, Ennepe-Ruhr-Wupper temsilciliği gibi diğer idari organlar tarafından da kabul

edildiğini” belirtti.

Toplantıya katılan işçiler, yapılan sohbetlerde savaşın arka planı üzerinde durulduğunu, bunun emperyalist güçler arasında dünya pazarında üstünlüğü güvence altına almak için yürütülen bir savaş olduğu gerçeğinin de tartışıldığını ifade ettiler.

Bir işçi “Kapitalizmdeki savaşın özel olarak şirketlerin işleriyle nasıl bağlan-

tılı olduğu borsada görülebilir” ifadesiyle silah tekelleri ile savaş arasındaki dolaysız ilişkiye dikkat çekti. Silahlanma harcamaları için Almanya'nın 100 milyar Euro bütçe ayıracağını açıklanmasının ardından Thyssen'in hisselerinde gerçekleşen %9'luk artışı buna örnek gösteren işçi, alınması gerek tutum konusunda ise şunları söyledi: “Şu anda durum çok kötü görünüyor, önce kısa süreli çalışma, şimdi de savaş... Savaşa karşı aktif direnişin anahtarı uluslararası dayanışmadır.”

IG Metall Ruhrgebiet Mitte'nin 9 Mart 2022 tarihinde yapılan delegeler toplantısında işçiler silahlanma ve emperyalist savaşa karşı barışı savunan önemli bir karar aldılar.

Sendika delegeleri toplantısında kararlaştırılan, “Savaşa Hayır! Savaşın yaygınlaştırılmasına hayır! Barış şimdi!” çağrısında şu ifadeler yer aldı: “Yeniden silahlanma ve silah teslimatlarına, silahlanma maliyetlerinin kitlelerin sırtına yüklenmesine, ardından eğitim, sağlık gibi başka alanlarda para sıkıntısı yaşanmasına karşı açıkça konumlanıyo-

Avrupa'da "Grev" gösterimleri sürüyor

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) Avrupa gösterimini üstlendiği Grev filminin gösterimleri devam ediyor. Essen, Rüsselsheim, Düsseldorf, Dortmund, Hamburg, Fransa, Bielefeld, Darmstadt, Berlin, Ludwigsburg, Strasburg ve Bern'de Grev filmi işçi emekçilerle buluştu.

GREV FİLMİ DORTMUND'DA İŞÇİLERLE BULUŞTU

Grev filmi, Dortmund'da büyük çoğunluğunu metal işçilerinin oluşturduğu seyirciler tarafından izlendi.

Etkinlik, BİR-KAR adına yapılan ve katılımcıların selamlandığı bir açılış konuşması ile başladı. Türkiye ve dünyadaki güncel gelişmelerden bahsedilen konuşmada ayrıca dört haftadır Avrupa'nın kıyısında devam eden emperyalist savaşa değinilerek, emperyalistler yüzünden, dünyamızın her an nasıl büyük bir tehditle karşı karşıya olduğuna dikkat çekildi.

Konuşmanın ardından Grev filminin gösterimine geçildi. Pandemi nedeni ile sadece 50 kişinin katılımına izin verilen etkinliğe 45 kişi katıldı.

HAAVALANI, OPEL VE LSG'DEN KATILIMLA GREV İZLENDİ

GREV filminin Rüsselsheim'daki ikinci gösterimi 20 Mart Pazar günü, gerçekleştirildi ve gösterime havaalanı, Opel ve çoğunluğu LSG çalışanı ve öncülerden oluşan 40'ı aşkın işçi katıldı.

BİR-KAR adına bir konuşma yapıldı ve filmin işçiler tarafından izlenmesinin çok büyük bir önem taşıdığı belirtildi. Halihazırda sürmekte olan emperyalist savaşa değinilen konuşmanın sonunda bu yıl işyerlerinde yapılacak olan sendika seçimlerine vurgu yapıldı. Seçimlerin son derece önemli olduğu ve seçilecek kişilerin mücadele eden devrimci işçilerden oluşmasının önemi vurgulandı.

Konuşmadan sonra hep birlikte film izlendi. Rüsselsheim'da ikinci gösterime katılımın tamamı işçilerden oluşuyordu. Film izleyen işçiler oldukça olumlu düşüncelerini dile getirdiler. İşçilerden biri bu filmi izlerken işyerinde yaşadıklarını ve çalışma arkadaşlarını düşündüğünü söyledi. Bir LSG işçisi de işyerinde yalakalık yapan ve dik duran arkadaşlarının yaptıklarının ne anlama geldiğini dile ge-

tirdi. Büyük bir heyecan duyan bir diğer LSG işçisi ise "Bundan sonraki toplantılarımızda söz alıp, emeğimizi korumak adına haykırmak istiyorum" diyerek, heyecanını paylaştı.

Filmde verilen mesajın LSG işçisi tarafından alınmış olduğu söylenebilir. Tümünde işçilerden oluşan izleyicisi yönünden en farklı etkinliklerden biri olduğunu da vurgulamak gerekiyor. Ayrıca film etkinliği için haftalardır gerek yereldeki BİR-KAR'lıların gerekse LSG'deki öncü işçilerin vermiş oldukları emeğin işçiler arasında hayat bulmuş olması ayrıca anlamlıydı. Bu son gösterim için filmin tanıtımından bilet satışına kadar pek çok şey LSG öncü işçileri tarafından yapıldı. Bizzat fabrikanın içinde işçilerle birebir diyalog kurularak bir faaliyet yürütüldü. Bu ise hem LSG işçisinin BİR-KAR'a yabancı olmayışının bir ürünüydü hem de BİR-KAR'ın her zorlukta LSG işçisinin yanında oluşunun bir geri dönüşüydü. Özellikle işçi-emekçilere bu anlamlı filmi izleme olanağı sağladığı için BİR-KAR'a memnuniyetlerini dile getiren işçiler, etkinlikten pozitif duygu ve düşüncelerle ayrılmış oldular.

BIELEFELD'DE GREV FİLMİNİN İLK GÖSTERİMİ

GREV filminin Bielefeld'deki birinci gösterimi 21 Mart akşamı, IBZ'te gerçekleştirildi.

BİR-KAR Bielefeld ve IBZ'in birlikte

organize ettiği film gösterimi öncesinde, Almanca ve Türkçe olarak kısa bir açılış konuşması yapıldı. Filmle ilgili özet bilginin paylaşıldığı açıklamada Newroz bayramı olması vesilesiyle de BİR-KAR'ın Newroz açıklaması okundu. Daha sonra film gösterime geçildi ve filmin genelde ilgiyle seyredildiği gözlemlendi.

Filmin bitiminin ardından kısa bir ara verildi ve sonra Metin Yeğin'le online bağlantı kuruldu.

Katılımcıların çeşitli sorulara verilen cevaplarla yürütülen tartışmalar oldukça canlı geçti. Soruları cevaplayan Metin Yeğin'in yeni filmi için yaptığı dayanışma çağrısına olumlu tepkiler verilerek sohbet tamamlandı.

DARMSTADT'TA FİLM GÖSTERİMİ

"Grev" filmi, 25 Mart Cuma günü Hessen eyaletinin Darmstadt kentinde işçi ve emekçilerle buluştu.

Buradaki gösteri BİR-KAR ile koordinasyon içinde IG-Metall işyeri işçi temsilcisi bir Türkiyeli işçi tarafından organize edildi. Bir sinema salonunda gerçekleşen gösterime yüzü aşkın yerli, Türkiyeli ve değişik milliyetlerden işçi ve emekçi katıldı.

Film izlendikten sonra, yönetmen Metin Yeğin'in de katıldığı bir söyleşi gerçekleştirildi. Kentin IG-Metall sekreterinin moderasyonu ile yapılan söyleşinin başında IG-Metall ve organizatörler adına BİR-KAR'a teşekkür edildikten sonra,

BİR-KAR adına kısa bir Almanca konuşma yapıldı.

Konuşmanın ardından konuklar Metin Yeğin'e çeşitli sorular yönelttiler. Filme konu olan tarihi dönem, İspanya İç Savaşı, dönemin kadın mücadelesi ve filmin aldığı olumlu ve olumsuz tepkiler ile filmde kimi karelerle ilgili alanlardan gelen soruları tek tek yanıtlayan Metin Yeğin, Bertolt Brecht'in "Nasıl yendiydi Galyalıları Sezar? Bir aşçı olsun yok muydu yanında onun?" dizelerine atıf yaparak, "Bu film işte o aşçıların filmidir!" dedi.

Gategourmet (eski LSG) işyeri işçi temsilcisi de bir konuşma yaparak, pandemi ve savaş bahanesiyle Frankfurt havaalanında işten çıkarmalar, artan sömürü ve yaşanan ciddi hak gasplarına rağmen, mevcut sendikaların buna seyirci kalarak işçileri yalnız bıraktığını, sendikaların "sosyal partner" olmayı bırakıp, daha mücadeleci bir çizgi izlemeleri gerektiği belirtilerek, sendikal bürokrasinin izlediği çizgi teşhir etti.

Tartışmaya katılan, SPD'nin Hessen parlamentosu Milletvekili Turgut Yüksel de, filme, filme konu olan kadın grevine ve grevin geçtiği tarihsel döneme ilişkin görüş ve yorumlarını içeren bir konuşma yaptı.

Darmstadt'taki etkinlik, "Grev" türü yapıtların esas hedef kitlesi olan işçilerle buluşması bakımından anlamlı olurken, film katılımcılar tarafından ilgi ve beğeniyle izlendi.

"GREV" FİLMİ BERLİN'DEYDİ

Almanya'daki 'Grev' filmi gösterimlerinden biri de 27 Mart Pazar günü Berlin'de yapıldı. Saat 14.00'da Kino Central'de başlayan etkinliğe yaklaşık 60 kişi katıldı. Seyircilerin çoğunluğu Türkiyeli göçmen işçi ve emekçilerdi. Yanı sıra gençlerden ve az sayıda da olsa Almanlardan da katılım vardı.

Film gösterimi öncesinde BİR-KAR ve Revolutionärer Jugendbund adına Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Ardından gösterimi yapılan film, izleyiciler tarafından büyük bir ilgi ve beğeniyle seyredildi.

Bu etkinlik için BİR-KAR Berlin ve Revolutionärer Jugendbund mart ayının başından itibaren afiş, bilet satışı ve tanıtım içerikli bir çalışma yürüttüler. Film afişleri öncelikle Berlin'in farklı semtlerinde bulunan kafelere ve kitapevlerine asıldı. Ayrıca RJ Berlin grubu sosyal medyayı kullanarak 'Grev' filmini Alman sol ve ilerici kitlelerine duyurmaya çalıştı. Böylece kimi Alman sol gruplardan temsili olsa bir katılım da sağlandı. Berlin senatosunda Die Linke milletvekili Ferat Kocak da film gösterimine katılarak dayanışmasını gösterdi.

Film sonrasında birçok seyirci farklı bir sinema filmini izleyebildikleri için teşekkürlerini iletiler. Emekçi kadın sorununun ve kadın grevinin işlenmesi özellikle ilgi konusu oldu. Seyircilerden bazıları film sonrasında sohbet ve değerlendirmeler yaparak görüşlerini dile getirdiler.

BERN'DE "GREV" FİLMİ GÖSTERİLDİ

"GREV" filmi İsviçre'nin Bern kentinde, 27 Mart'ta seyircileriyle buluştu. Film gösterim etkinliği Bern'de devletin dinleri ve kültürleri yaşatma adına inşa ettiği binada gerçekleştirildi.

Film gösterimi öncesi, kısa bir açılış konuşmasından sonra, BİR-KAR adına da konuşma yapıldı. Konuşmada işçi sınıfının davasına, önemli bir mücadele aracı olan sinema alanından yapılan anlamlı katkıya destek verildiği için teşekkür edildi. Ardından filmin gösterimine geçildi. İlgiyle izlenen filmin sonunda, yönetmen Metin Yeğin ile soru cevap tarzında bir sohbet gerçekleştirildi. Kendilerinin düşük mali kaynaklarla bir film çektiklerini söyleyen Yeğin, 300 kişilik set çalışanlarının yemek, barınma, taşınma vb. harcamaları için devasa paralar ve devasa bir bütçeye ihtiyaç duyulduğunun göz önünde bulundurulması gerektiğini hatırlattı.

GREV FİLMİ STRASBURG'DA GÖSTERİLDİ

GREV filminin gösterimlerine Fransa'nın Strasbourg kentinde devam etti.

Dostluk ve Kültür Derneği'nde dün gerçekleştirilen gösterimin ön çalışmalarına Mart ayının ilk günlerde başlandı. Strasburg'daki göçmen dernekleri ziyaret edildi. Bu kapsamda göçmen ve işçi emekçilerin gittiği marketlerin çevresinde afiş çalışması yapıldı. Bilet dağıtımları gerçekleştirildi. Film ve gelişmeler üzerine sohbetler edildi.

Gösterim öncesinde salonda Bir-Kar tanıtım standı açıldı. Standa Teslim Demir'in kitabı ve Bir-Kar'ın broşürlerinden, bildirilerinden Fransızca ve Türkçe örnekler konuldu.

Etkinlik, tarihi bir grevi anlatan filmin Türkiye'de grevlerin yeniden yayıldığı bir dönemde ortaya çıktığına dikkat çekilerek, filmin bu gözle izlenmesi çağrısıyla başladı.

Film izlendikten sonra Bir-Kar adına bir konuşma yapıldı. Filmin eksikliklerine rağmen anlattığı konu üzerinden önemi vurgu yapıldı. İşçi sınıfı mücadelesini anlatan yeni filmler yapılmasının önemi vurgu yapıldı. 'Tarihi' anlattığını ancak bu tarihin bizim tarihimiz olduğu ve mücadelenin bugün de devam ettiği ifade edildi. Hem grevlerin hem de faşistlerin savaşlarına karşı mücadelenin güncelliği ve önemine işaret edildi.

Sonrasında sözü, tıpkı filmde olduğu gibi ağırlıklı olarak emekçi kadınlar aldı. Birçok kadın katılımcının fikirlerini paylaşması gösterime anlam kattı. Özellikle emekçi kadınlar filmi daha çok beğendiklerini ifade ettiler. Filmin kadınların emek mücadelesini anlatma çabası takdir edildi. Osmanlı içerisindeki azınlıkların yansıtılmış olmasının, ezilen halklar için önemi belirtildi.

Bazı izleyiciler filme dair daha çok teknik eleştirilerde bulundular. Bu teknik durumların anlatılan konuyu zayıf gösterdiğini savundular.

Film sonrasında 'işçi sınıfı ve grevleri' üzerine de bazı katılımcıların eleştirileri oldu. Tartışma bunun üzerinden derinleşti. Greif işgali, Metal Fırtına ve son olarak bu yılın başındaki fiili grev ve iş bırakma eylemlerine binlerce işçinin katılımı üzerinden bu tartışmaya cevap verildi. Katılımcılar da bu yoruma katılarak işçi sınıfının belli kazanımlarla ilerleyen fiili grevlerinin önemi ifade edildi.

Katılımcıların yarısından çoğunun kadınlarından oluşması ayrıca anlamlıydı.

Filmin Fransa'daki gösterimleri bu etkinliklerle başlamış oldu. GREV'in gösterimleri Nisan ayında sırasıyla 9'unda Paris, 10'unda Villiers Le Bel, 17'sinde Drancy ve son olarak 24'ünde Lanester'de gerçekleştirilecek.

KIZIL BAYRAK / ESSEN, RÜSSELSHEIM, DÜSSELDORF, DORTMUND, HAMBURG, FRANSA, BIELEFELD, DARMSTADT, BERLİN, LUDWIGSBURG, BERN, STRASBURG

Cenevre'de "GREV" gösterimi

Avrupa'da bir süreden beri gösterimi devam eden GREV filmi, 26 Mart'ta İsviçre'nin Cenevre kentinde seyircisiyle buluştu.

Film gösteriminden önce haftalara yayılan çağrı ve propaganda faaliyeti yürütüldü. Çalışmalar Cenevre'nin yanı sıra Neuchatel ve Lozan kentlerinde de yankılandı. Türkiyelilerin gittiği kahvelere, marketlere ve restoranlara Filmin afişleri asıldı. Filmin çağrısı için ev ziyaretleri gerçekleştirildi.

Filmin konusu ve yakın zamanda Türkiye'de gerçekleşen grev dalgasıyla bağlantılı sıcak sohbetler gerçekleştirildi. Korona sonrası halka yönelik yapılan ilk kültürel etkinlik olması çalışmaya ayrı bir önem kattı.

Etkinlik, İşçi Partisi'nin Cenevre'deki binasında saat 17 civarında başlatıldı. İlk, birkaç dille çekilen filmin alt yazıyla anlaşılır duruma getirildiği ifade edildi ve filmin büyük mali kaynaklarla çekilmediği, kolektif emeğin ürünü olduğuna dair kısa bir bilgilendirme yapıldı. Ardından BİR-KAR adına bir konuşma yapıldı.

Komünist Manifesto'dan alınan "Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir" vurgusu yapılarak, 174 yıldır sınıflar arasında kıyasıya bir mücadelenin devam ettiği, işçi sınıfı ile emekçi kitlelerin son yıllarda daha sık ve daha yaygın bir şekilde meydanlara çıktığı belirtildi.

Konuşmada Türkiye işçi hareketinin 60'ların başlangıcından bu yana sayısız grev, direniş ve eyleme imza attığı hatırlatıldı. Son yirmi senedir dinci-gerici karanlığın Türkiye'ye hakim olmasına

rağmen, işçi sınıfının fiili grev ve mevzi direnişlerinin toplumsal mücadele dinamiklerine moral aşıladığı vurgulandı. Sınıfı devrimcileri öncülüğünde gelişen, işçi ve emekçilerin mücadelesine "İşgal, grev, direniş" şiarını armağan eden Greif direnişi ve gerici-faşist kudurganlığı ve ırkçı şovenizmi püskürtülebilenin toplumsal dinamik ve olanaklarını gösteren Metal Fırtınası'na dikkat çekildi.

Grev filminde görüldüğü gibi, son yılların grev, direniş ve eylemlerinde kadın işçilerin en önde yer aldığı ifade edildi. Kadın işçilerin katkısıyla öne çıkan sanayi, tarım ve hizmet sektöründeki direnişlerin yayıldığı ve bu hareketin emekçilerin kazanımlarını yaratan devrimci sınıf kimliğiyle ergeç buluşa-çağı vurgulandı.

Geçen ay başlatılan emperyalist savaşa dikkat çekilerek, dünyanın ve insanlığın ciddi bir tehditle karşı karşıya olduğu, hegemonya krizi derinleştikçe nüfuz mücadelelerinin keskinleştirdiği, silahlanma yarışının kızıştığı ve emperyalist savaşların daha yıkıcı hale bürünüp, çatışmaların daha da şiddetlendiği belirtildi.

Son olarak, emperyalist savaş ve yıkımlardan kurtulmanın sosyalizm dışında bir yolu olmadığı, sosyalizmi ise işçi sınıfının temsil ettiği, gerçek ve kalıcı bir barışın ise ancak işçi sınıfının devrimleri ve sosyalizmin zaferiyle sağlanabileceği vurgulandı.

Seksene yakın kişinin katıldığı gösterimin ardından katılımcılar filme dair beğenilerini dile getirip olumlu yorumlar yaptılar.

KIZIL BAYRAK / CENEVRE

İstanbul Sözleşmesi'nden çıkanların “Ankara Mutabakatı”

AKP-MHP iktidarının sözcüleri, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmayı düşündüklerini söylediklerinde oluşan tepki karşısında “Biz kendi sözleşmemizi yapacağız” demişlerdi.

AKP Genel Merkez Kadın Kolları Başkanı Lütfiye Selva Çam, “İstanbul Sözleşmesi bizim için nas değildir. Eleştirilemez, dokunulamaz değildir. Gerekirse Ankara Sözleşmesi ile yola devam ederiz” diyerek, iktidarın yaklaşımını ortaya koymuştu.

İstanbul Sözleşmesi'ne karşı Ankara Sözleşmesi argümanları dolaşmaya başlamıştı.

Son zamanlarda “Ankara Mutabakatı” adı altında bu yönlü çalışmalar sürdürdüklerini ifade eden açıklamalar yapılıyor.

Ülkenin başına çöreklenmiş “bir tek adam” zorbalığı hüküm sürüyor. Mevcut iktidarın gerici-faşist zihniyeti, onu destekleyen herkese, dolayısıyla AKP-Erdoğan destekçisi kadınlara da sirayet etmiş durumda.

İktidarın saldırılarına hedef olmak için karşısında yer almaya bile gerek yok. Din istismarcısı faşist iktidar, kendisi ile birebir aynı olmayı tercih etmeyenlere sürekli savaş açmış durumda.

Buna bir çeşit “karşıtlıklardan beslenme, taraflaştırma, dikey kutuplaştırmayla varlığını devam ettirme” politikası denilebilir. Gericiliğin saltanatı bu yolla olabildiğince uzatılmaya çalışılıyor.

AKP-Erdoğan iktidarı kendisinin imzaladığı İstanbul Sözleşmesi'ni dahi toplumu kutuplaştırma malzemesine çevirebildi.

Bu tartışmalar döneminde kendi standartlarını oluşturacaklarını ifade eden AKP sözcüleri ve şefi şimdi de “Ankara Mutabakatı”nı anlatmaya başladılar. Kadın hakları için İstanbul Sözleşmesi'ne gerek olmadığını ifade eden AKP Genel Başkan Yardımcısı Fatma Betül Sayan Kaya, Türkiye'nin hukuk sisteminin kadınları koruyacak güçte olduğunu iddia edebiliyor:

“Kadın haklarının teminatı için İstanbul Sözleşmesine ihtiyacımız olmadığını görüyoruz.

Türkiye kendi hukukuyla, iç mevzuatıyla, anayasal düzenlemeleriyle kadınların hakkını koruyacak güce sahiptir.

Bu konuda aslolan İstanbul Sözleş-

İktidarın saldırılarına hedef olmak için karşısında yer almaya bile gerek yok. Din istismarcısı faşist iktidar, kendisi ile birebir aynı olmayı tercih etmeyenlere savaş açmış durumda. Buna bir çeşit “karşıtlıklardan beslenme, taraflaştırma, dikey kutuplaştırmayla varlığını devam ettirme” politikası denilebilir.

mesi değil, bizim kendi hukukumuz ve bu konuda yapmış olduğumuz düzenlemelerdir.

Kadına karşı şiddetle mücadele noktasında kararlılık olduğu müddetçe bu konuda hiçbir şekilde geri adım atılmayacaktır.”

Haliyle sormak gerekiyor, madem öyle neden korumuyor?

Neden önlem alacak bir işleyiş oluşturmuyor?

Neden cezalarla caydırıcılık sağlanmıyor?

Neden kadına ve çocuğa yönelik işlenen suçları normalleştirmeye çalışan bir zihniyet ile davranılıyor?

Ve her geçen gün kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz, çocuk istismarı oranları niye yükseliyor?

Kadına yönelik şiddeti önleme hedefi ile düzenlenmiş İstanbul Sözleşmesi'ni 2011'de imzalayan Türkiye, yıllarca onu hukuki ve fiili olarak yok saydı.

Sonrasında da sözleşmeden çıkacağını ilan ederek, bin bir türlü karalama yoluna gitti.

Bu karalamaların örneklerinden birini de İstanbul Sözleşmesi'nin aile yapısı-

nı zedelediğini ifade eden Fatma Betül Sayan Kaya'nın, aileyi kutsayarak “güçlü kadınlarla güçlü ailelerin ve güçlü Türkiye'nin oluşacağını” vurgulayan şu konuşması oluşturuyor:

“Ancak geline nokta sözleşmedeki bazı kavramların, Türkiye'nin aile yapısını hedef alan, toplum ve aile değerlerine uygun olmayan eylemlerin ve söylemlerin olduğu noktaya çekildiğini gördük.

İstanbul Sözleşmesi, bazı odaklar tarafından cinsiyetsizliğin ve kadın ile erkek düşmanlığının arka planı haline getirildi.

Bu bakımdan sözleşmenin feshedilerek kadın hakları ve kadına şiddetle mücadele konusunda kararlılıkla çok daha iyi ve net adımlar atmaya devam edeceğiz.

Kadın güçlü olursa aile güçlü olur, kadının hakları korunursa bireysel ve toplumsal kalkınma ve iyileşme güçlü olur. Bu nedenle ‘Güçlü kadın, güçlü aile, güçlü Türkiye’ diyoruz.”

AKP şefi de “aileerkil” tabiri ile tarif ettiği Türkiye'nin yapısının bozulmaması için her daim kadının üzerine yıkılan yükümlülükleri hatırlatmaktan geri

durmuyor.

O halde yine soralım, maden kadının güçlü olması lazım, neden kadının toplumun her alanında yer almasını sağlamak yerine, ona her fırsatta çocuk doğurmasını söyleyip, evdeki görevlerini hatırlatıyorsunuz?

Neden giyimine, gülmesine, tercihlerine karışıyorsunuz?

Neden kadın düşmanı politikalar üretiyorsunuz?

Neden bu toplumda kadınların yaşadıkları eşitsizliklere son vermiyorsunuz?

Kadınları korumaya yönelik işleyen hukuk sistemi, yeterli yasa vb. olduğunu iddia eden iktidar sözcüleri, Ankara Mutabakatı ile iç hukukun gerektirdiği her türlü adımı atacaklarını ifade ediyorlar.

Türkiye'nin işlemeyen hukuk sistemini kadınları koruyabilecek bir dayanak olarak göstererek, “Şiddet uygulayanın gözünün yaşına asla bakmadık, bakmayacağız” cümlesini sarf ediyorlar. Sanki kadın cinayetlerinin faillerini kıyafeti düzgün diye serbest bırakmamışlar, çıkardıkları af ile tahliye etmemişler gibi...

GEBZE'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Haklarımız, özgürlüğümüz, geleceğimiz için...

Krizin faturasına, baskılara ve emperyalist savaşa karşı 1 Mayıs'a!

İşçi ve emekçilerin mücadele ve kavga günü olan 1 Mayıs'ın ön günlerindemiz. Emperyalist-kapitalist sistem döne döne ürettiği krizlerle, bunalımlarla ve savaşlarla milyonlarca işçinin, emekçinin, genç ve kadının yaşamını her geçen gün daha çekilmez hale getiriyor. Pandemi ile birlikte dünyanın her yerinde daha da derinleşen ekonomik krizin faturası işçi ve emekçilere, gençlere, kadınlara yüklenmek isteniyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin efendileri dünya hegemonyası ve yeni pazarlar için dünyayı kan gölüne çeviriyor. Ortadoğu'da Asya'da, Afrika'da ve son olarak Ukrayna üzerinden Doğu Avrupa'da tırmandırılan emperyalist savaş milyonlarca işçi ve emekçiye yıkıma sürüklüyor!

Ülkemizde ise sermaye düzeni daha fazla kar için en temel haklarımızı gasp ediyor. İşçi ve emekçileri kölelik koşullarında düşük ücretlerle çalıştırıyor, haklarını her geçen gün gasp ederek sömürü zincirlerini kalınlaştırıyor. Ekonomik krizin çok yönlü faturası ve hayat pahalılığı gençliği de dolaysız olarak etkiliyor. Öğrenciler, en temel hakkı olan eğitim hakkına erişemiyor, barınma, beslenme gibi en temel ihtiyaçlarını karşılayamıyor, geleceksizliğe mahkum ediliyor. Faşist bas-

kı ve gerici kuşatma altındaki gençliğin özgürlük özlemi her geçen gün artıyor.

Kapitalist sömürü, faşist baskı ve emperyalist savaşlar geleceğimizi tehdit ediyor. Yaşananlar bir kez daha göz önüne sermiştir ki, kapitalizm kriz, sömürü ve savaş demektir!

Arkadaş! 1 Mayıs'ın çağrısına kulak verelim:

"Tekliyor işte çağın çarkına okuyan çark,

Ve durdu muydu bir gün bu kör, avara kasnak

Bir zincir yitirenler bir dünya kazanacak!

Sen de o dünyadansın, sınıfın bil safa gel!"

İnsanca yaşam hakkı için 1 Mayıs'a!

Özerk, demokratik üniversite hakkı için 1 Mayıs'a!

Parasız, nitelikli, ulaşılabilir eğitim hakkı için 1 Mayıs'a!

Parasız nitelikli ve ulaşılabilir barınma ve beslenme hakkı için 1 Mayıs'a!

Kapitalizme köle, emperyalizme asker olmamak için 1 Mayıs'a!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

İstanbul Üniversite'nin Sesi ve İstanbul Üniversitesi- Cerrahpaşa Hadımköy yerleşkesi öğrencilerinin çıkardığı "İÜ-C'nin Sesi" fanzinlerinin ikinci sayısı çıktı.

İÜ-C'NİN SESİ 2. SAYISI ÇIKTI

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Hadımköy yerleşkesi öğrencilerinin çıkarttığı "İÜ-C'nin Sesi" fanzininin 2. sayısı çıktı.

"Parasız, nitelikli, ulaşılabilir beslenme hakkı!" şiarı ile yayınlanan fanzinin 2. sayı gündemi üniversitenin en yakıcı sorunu olan yemekhane gündemi ile çıktı. Doymak ve beslenmek arasındaki fark, haklarımız ve parasız beslenme hakkı, Hadımköy yerleşke de bulunan kadın yurdunda öğrencilerin yaşadığı problemler ve bunların yanı sıra birçok farklı bölüm ve fakülteden öğrencilerin yemekhane sorununa dair görüşlerine bu sayıda yer verildi.

Üniversitenin sesi yükseliyor

Ayrıca fanzinin temel gündemlerinden birisi de yemekhane sorununa ilişkin başlatılan online imza kampanyasının talepleri ve imza kampanyasının yaygınlaştırılması, sorunlar karşısında birlikteliği arttırmanın önemi oldu.

İÜ-NÜN SESİ 2. SAYISI ÇIKTI

İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin çıkarttığı İstanbul Üniversitesi'nin Sesi Fanzini'nin 2. sayısı "Ukrayna'da emperyalist savaş başladı: Kulübelere barış,

saraylara savaş!" şiarı ile yayınlandı.

Emperyalist savaş gündemi ile çıkan fanzinde Farplas direnişçileri ile röportaj, Türk dizilerinde öne çıkan cinsiyet eşitsizliği, genç işsizlik, savaşa dair şiir, Schindler'in listesi film tanıtımı, yurt sorunlarına dair öykü, medya ve savaş gerçekliği gibi yazıların yanı sıra; Sezen Aksu'nun "Ünzile" ve Teoman'ın "İki Çocuk" şarkılarına dair yazılar ve Sabahattin Ali'nin "İçimizdeki Şeytan" kitabının tanıtımı ve etkinlik çağrısı yer aldı.

SABAHATTİN ALİ ANILACAK

İstanbul Üniversitesi'nin Sesi fanzin ekibi 3 Nisan Pazar günü saat 14.00'de toplumcu yazar Sabahattin Ali için bir anma etkinliği gerçekleştirecek. "Sabahattin Ali'yi anıyoruz: Görecek günler var daha..." şiarı ile sergi, ses tiyatrosu ve şiir dinletisinin olacağı anma etkinliğine fanzin ekibi çağrı yapıyor.

KIZIL BAYRAK/İSTANBUL

Gençlikten Kızıldere anmaları

Kızıldere direnişinin 50. yılında gençlik ON'ları andı. Ankara'da Üniversite öğrencileri mezar başında anma gerçekleştiren, Ankara Üniversitesi'nde yapılmak istenilen anmaya ÖGB ve faşistler saldırdı. ODTÜ ve İstanbul'da Kızıldere pankartları asıldı.

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİ: KIZILDERE 50. YILINDA: MÜCADELEMİZ ON'LARLA SÜRÜYOR!

Üniversite öğrencilerin mezar başında anma programı gerçekleştirdi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından metin okundu. '71 devrimci hareketinin anti emperyalist yönünün vurgulandığı metinde şunlar denildi:

"60'ların ortalarından itibaren gençliğin anti emperyalist mücadelesinde öne çıkan yoldaşlarımız, sürdürdükleri mücadele içinde önlerine dikilen reformist barikatları parçaladılar. İçinde önderleştikleri gençlik hareketini sınırlarını da aşarak 'düzene karşı devrim' çizgisinin sembol isimleri oldular"

Ardından 71 devrimci hareketinin mücadelesinden kesitler sunarak şunlar ifade edildi:

"İşbirlikçi düzenin şefleri ülkenin kapılarını sonuna kadar emperyalistlere açarken Dolmabahçe'de 6. Filo askerini denize döken, 15-16 Haziran'da ayağa kalkan işçi sınıfının yanı başında mücadeleye atılan, devrimci yükselişi boğmak isteyen düzen güçlerine karşı birbirlerine ve devrimci değerlere sahip çıkarak Kızıldere direniş destanını yazan ON'lardı"

Düzenin devrimci mücadeleyi boğ-

maya dönük çabalarının da işlendiği açıklamada şunlar vurgulandı:

"Ankara Üniversitesi'nde faşist çetelere ve ÖGB saldırısına rağmen Mahir Çayan ve yoldaşlarını nasıl andıysak okullarda, sokaklarda ve meydanlarda da onları anmaktan vazgeçmeyeceğiz. Ve aradan geçen 50 yıldan sonra ON'ların yükselttiği mücadele bayrağını bir kez daha yükselteceğiz"

Sonrasında marşlar ve sloganlarla anma etkinliği sonlandırıldı.

ANKARA ÜNİVERSİTESİ'NDE SALDIRI

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencilerinin düzenlemek istediği Kızıldere anmasına ÖGB ve faşistler saldırdı.

"Bir Mahir geçti, bin Mahir yetişiyor" yazılı pankartı asmak isteyen öğrencilere ÖGB saldırdı. Pankart asılırken yapılan konuşmalarda şunlar ifade edildi:

"Biz bu okulun öğrencisi olan Mahir Çayan ve yoldaşlarını ölüm yıl dönümünde bir kez daha anıyoruz. Onlar Denizler, Yusuf, Hüseyinler asılmasın diye mücadele ettikleri için katledildiler. Mahirlerden, İbolardan, Denizlerden aldığımız mücadele bayrağını daha da ileri taşımak için bugün buradayız"

"Kızıldere son değil mücadele sürüyor" sloganları ile bahçeye çıkan öğrenciler ÖGB ve faşistlerin saldırısını teşhir etti. Faşistlerin saldırısı dışarıda devam ederken, öğrencilerin okul içinde bekleyişinin sürdüğü belirtildi.

Öğrenciler okuldan toplu çıkış yaptılar.

"ON'LARIN ÇAĞRISI DÜZENE KARŞI DEVRİM"

Devrimci Gençlik Birliği, "50 yılın çağrısı"nı yükseltmeye devam ediyor.

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Kızıldere Direnişi'nin 50. yıl dönümü vesilesi ile iki ayrı noktaya pankart astı.

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Avcılar yerleşkesine giden köprü de ve Kadıköy Söğütlüçeşme'de "Kızıldere Direnişi'nin 50. yılı: ON'ların çağrısı düzene karşı devrim!" şiarlı pankartlar asıldı.

"50 YILIN ÇAĞRISI" SÜRÜYOR

Kızıldere direnişinin 50. yılı vesilesi ile Devrimci Gençlik Birliği birçok yerde duvar gazetesi çalışması gerçekleştirerek gençliği mücadeleye çağırdı.

"Kızıldere direnişinin 50. yılı: ON'ların çağrısı düzene karşı devrim!" şiarlı duvar gazeteleri Beşiktaş'ta Yıldız Teknik Üniversitesi çevresi, Barbaros Caddesi, Beşiktaş Meydan, Deniz Müzesi ve Abbasağa Parkı'nda, Kadıköy'de Söğütlüçeşme, Caferağa Spor Salonu, Altı Yol ve Bahariye'de yapıldı. Avcılar'da ise Belediye çevresi ve birçok parka duvar gazeteleri asılarak gençlik mücadeleye çağırıldı.

ODTÜ'DE KIZILDERE PANKARTI

ODTÜ'de Kızıldere pankartı asıldı. Devrim mücadelesinde siper yoldaşlığı, adanmışlığı ve fedakarlığı temsil eden Kızıldere direnişi 50. yılı vesilesiyle pek çok yerde anıldı. İstanbul'da gerçekleştirilmek istenilen anmaya polis saldırdı. Ancak direnişin sesi yankılanmaya devam ediyor.

Kızıldere direnişinin 50. yılı vesilesiyle Üniversite öğrencileri ON'ları andı. "Kızıldere'nin 50. Yılında mücadelemiz ON'larla sürüyor" yazılı pankart asıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL, ANKARA

İÜ-C'de ÖGB tacizi

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa'da öğrencilerin yaşadığı sorunlara dair devrimci öğrencilerin günlerdir yürüttüğü faaliyete tahammül edemeyen üniversite yönetimi, ÖGB'ler aracılığı ile devrimcilere yönelik saldırıyı hayata geçirdi.

Günler öncesinde ÖGB'ler hakaret ederek devrimci bir öğrencinin üzerine yürümüşlerdi. Yemekhanenin olduğu alanda geçtiğimiz günlerde öğrencileri tehdit eden ÖGB amiri bugünde Büyük-

çekmece kampüsünün kamera olmayan bir alanında devrimcilerin üzerine 6 kişilik bir ÖGB grubuyla giderek taciz etmiştir.

Okulun kalabalık olduğu zamanlarda ve yerlerde devrimci öğrencilere saldırıyı hayata geçiremeyen ÖGB'ler okulun kamera olmayan alanlarında öğrencileri taciz ettiler. İÜ-C DGB'nin yaptığı açıklama şu şekilde:

"Üniversite yönetiminin ÖGB aracılığı ile hayata geçirdiği bu saldırı ve ta-

cizler öğrencilerin hakları, geleceği ve özgürlüğü için mücadele etmesini engellemek içindir.

İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Büyükçekmece Yerleşkesi'nde devrimci öğrencilerin yürüttüğü faaliyet engellenemez! İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Büyükçekmece Yerleşkesi'nde devrimci öğrencilere yönelik hayata geçirilecek her saldırının sorumlusu üniversite yönetimi ve ÖGB'lerdir."

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

**Emperyalist savaşa
baskıya ve sömürüye
karşı**

1 MAYIS'A!

BDSP

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

[/BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP](https://www.facebook.com/BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP)

bdsp.iletisim@gmail.com